ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ • ВЕРЕСЕНЬ 2016

Ліягона

Любов: суть чистої побожності, сс. 4, 14

Релігійна свобода: послання справедливості, с. 22

Як я подолала думки про самогубство, с. 30

Ради приходу: Господній спосіб благословляти сім'ї, с. 34

“Отже, ви повинні просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей. Отже, якщо просуватиметеся вперед, бенкетуючи словом Христа і витерпите до кінця, ось так каже Батько: ви будете мати вічне життя”.

2 Нефій 31:20

Ліягона, вересень 2016

ПОСЛАННЯ

4 **Послання Першого Президентства: А що після любові?**
Президент Дітер Ф. Ухтдорф

7 **Послання візитного вчителювання: Батьківство—це священний обов'язок**

СТАТТІ

14 **Живіть з чистою побожністю**
Старійшина Дон Р. Кларк
Навчіться любити Спасителя, живучи з чистою побожністю.

20 **Десятина, Божий розклад і транспорт**
Атіліо Коітіньйо Гусман
У нас не було грошей на громадський транспорт, щоб дістатися до церкви, якщо тільки ми не збиралися скористатися грошима з нашої десятини.

22 **Віра, неупередженість і свобода віросповідання**
Старійшина Рональд А. Разбанд
Допомагаючи іншим у дусі неупередженості, ви сильніше відчуєте любов Спасителя до вас і до інших.

30 **Вибирайте життя: долайте думки про самогубство**
Ім'я не вказується
Світло для Світу допомогло мені подолати темряву сезонної депресії.

34 **"Збирайтеся разом в Моє ім'я"**
Джейкоб Р. Джоунс
Погляньте на результати зусиль ради одного з приходів, яка шукала одкровення і діяла, керуючись любов'ю.

РУБРИКИ

8 **Блокнот конференції, квітень 2016 р.**

10 **Роздуми: Спів сестри Мейбл**
Р. Вел Джонсон

11 **Служіння в Церкві: Благословенний за своє служіння**
Джон А. Грінсері

12 **Наші домівки, наші сім'ї: Очікували на двійню, знайшли дива**
Шеріл Лапатінг-Ла Торре

40 **Голоси святих останніх днів**

80 **До нових зустрічей: Великий камінь спотикання для Сіону**
Президент Езра Тефт Бенсон

22

НА ОБКЛАДИНЦІ
Фрагмент картини *Він зцілив багатьох*, художник Дж. Кірк Річардс Друга сторінка обкладинки: Фотографія зроблена Філіппом Клінгером © Getty Images. Третя сторінка обкладинки: Лес Нілссон.

ДОРОСЛІЙ МОЛОДІ

44 **Немає нейтральної території: як ЗМІ впливають на нас**
Айсія Тан
Медіа впливає на нас у той чи інший спосіб—або позитивно, або негативно.

48 **Профілі дорослої молоді: Побудова Царства в Австралії**
Бен Робінсон
Втрата слуху не стала перепоною для Келлена Брукса, який допомагає в прискоренні Господньої роботи в Австралії.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: Як ти можеш бути місіонером?

МОЛОДІ

50 **На місіонерській ниві: Поїдьте і побачтеся з Ревекою**
Мінді Рей Фрідмен

52 **Плакат: Дивіться на Світло**

53 **По суті**
Важко бути вірним?
Не довіряєте пророку?

54 **Уроки шиття і другий шанс**
Белен Чапарро
Після того як я змарнувала можливість поділитися євангелією зі своєю вчителькою гри на фортепіано, я знала, що не можу втратити ще одну нагоду.

56 **Заповіді = Любов**
Шарлотт Ларкабал
Що спільного між заповідями і любов'ю?

58 **Звідки я знаю: *Чому* Книга Мормона?**
Елвін Джером Ласеда

60 **Зміцнений словом Бога**
Старійшина Йон Гван Чої
Вивчення Писань і виконання поради пророка допомогли мені у прийнятті найголовніших рішень у моєму житті.

63 **Відповіді від церковних провідників: Як виявляти вдячність**
Старійшина Роберт Д. Хейлз

64 **Місце для нас**

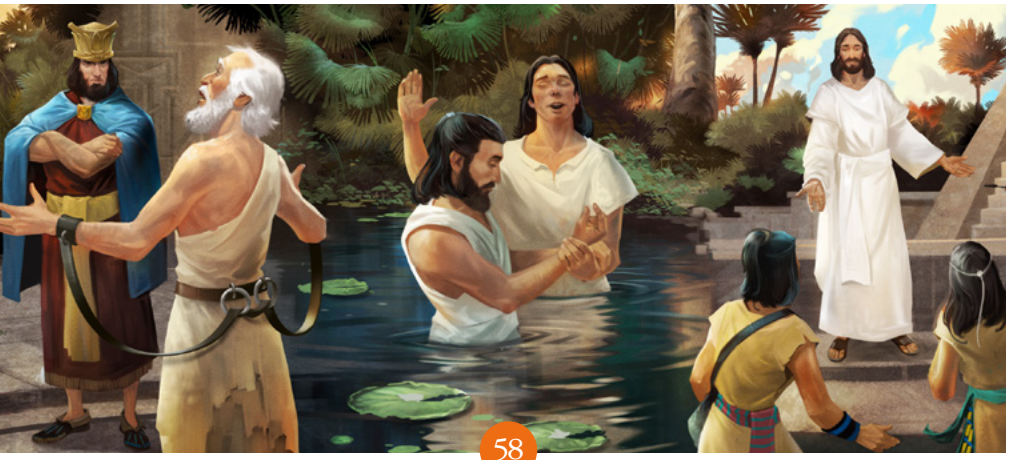

ДІТЯМ

65 **Який шлях обрати?**
Еббі Ф.
Навіть коли з мене насміхалися, найкраще, що я могла робити—йти за Ісусом.

66 **Небесний Батько чує ваші молитви**
Ніл Ф. Мерріотт
Нам потрібна допомога в житті, і Небесний Батько хоче надати нам ту допомогу.

68 **Діти, які високо тримають голову: Бути місіонером**
Дженна Кофорд
Джесс ділився євангелією, коли підготував у школі доповідь про Юту.

70 **Чекаючи на Еліз**
Мерілл Бурен
Дізнайтеся, як Деніел перестав сердитися на сестру й виявив їй свою любов.

72 **Відповіді від апостола: Чому Спокута Спасителя є важливою?**
Старійшина Даллін Х. Оукс

73 **Наша сторінка**

74 **Ісус любить кожного**

75 **Я можу читати Книгу Мормона**

76 **Оповідання з Книги Мормона: Ісус відвідує нефійців**

79 **Розмальовка: Я можу допомагати своїй сім'ї**

ВЕРЕСЕНЬ 2016 ТОМ 19 НОМЕР 9
ЛІЯГОНА 13289 192
Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів
Перше Президентство: Томас С. Монсон, Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф
Кворум Дванадцятьох Апостолів: Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс, М. Рассел Баллард, Роберт Д. Хейлз, Джеффрі Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук, Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен, Рональд А. Разбанд, Гарі Е. Стівенсон, Дейл Г. Ренлунд
Редактор: Джозеф В. Сітаті
Помічники редактора: Джеймс Б. Мартіно, Керол Ф. Мак-Конкі
Консультанти: Брайан К. Ештон, Ренделл К. Беннетт, Крейг А. Кардон, Шеріл А. Есплін, Крістоффель Голден, Дуглас Д. Холмс, Ларрі Р. Лоуренс, Керол М. Стівенс
Головний директор: Пітер Ф. Еванс
Директор з питань підтримки сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон
Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг
Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон
Головний редактор: Р. Вел Джонсон
Помічник головного редактора: Раян Карр
Помічник з видавництва: Меган Сейц
Редколегія: Бріттані Бетті, Девід Діксон, Девід А. Едвардс, Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х. Графф, Ларен Портер Гонт, Джил Хекінг, Шарлот Ларкабал, Майкл Р. Морріс, Ерік Б. Мердок, Саллі Джонсон Одекірк, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні, Мінді Енн Селу, Пол Ванденберге, Марісса Віддісон
Головний директор художнього відділу: Дж. Скотт Кнудсен
Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон
Дизайнери: Дженетт Ендрюз, Фей П. Андрус, С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрен, Скотт М. Моой, Марк В. Робінсон, Рейчел Сміт, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорст
Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он
Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс
Склад видавництва: Конні Боуторп Брідж, Джулі Бурдетт, Брайан В. Джіджі, Джинні Дж. Нільсон, Гейл Тейт Раффферті, Дерек Річардсон
Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін
Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік
Відповідальний за розповсюдження: Стівен Р. Крістіансен
За інформацією щодо передплати і цін поза межами Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org або звертайтеся до місцевого розподільчого центру Церкви або керівника приходу чи філії.
Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.
Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас" або "дороговказ") друкується: албанською, англійською, біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською, голландською, грецькою, датською, естонською, індонезійською, ісландською, іспанською, італійською, камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською, китайською (спрощеною), латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою, норвезькою, польською, португальською, російською, румунською, самоанською, себуано, словенською, суахілі, тагальською, таїтянською, тайською, тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською, фінською, французькою, хорватською, чеською, шведською та японською мовами. (Періодичність видання різна в залежності від мови).
© 2016 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено. Printed in the United States of America.
Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для разового некомерційного церковного або домашнього використання. Ілюстративні матеріали не можна копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.
For Readers in the United States and Canada: September 2016 Vol. 19 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480) Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось два приклади:

"Заповіді=Любов", сторінка 56: Подумайте про те, щоб спитати дітей про ситуації, коли у них була спокуса не слухатися вас. Прикладом цього може бути: гратися на вулиці з пожвавленим транспортним рухом або не лягатиv спати у визначений час. Запитайте їх, чому, на їхню думку, ви дали їм ті настанови (тому що ви любите їх). Ви можете використати цю статтю, щоб застосувати цей принцип до заповідей Небесного Батька. Поясніть, що Небесний Батько дає нам заповіді, тому що Він любить нас і Він знає, що заповіді допомагають захищати нас. Ми можемо показати нашу любов до Нього, виконуючи ті заповіді.

"Чекаючи на Еліз", сторінка 70: Ця стаття розповідає історію про хлопчика Деніела, який інколи відчував розчарування стосовно своєї сестри з вадами, хоча він і любить її. Ви можете прочитати статтю разом з дітьми. Запитайте їх, як Деніел показував любов до своєї сестри, і потім, на приклад Деніела, подумайте, як ваша сім'я може показувати любов одне до одного.

БІЛЬШ ДОКЛАДНО ОН-ЛАЙН

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті **languages.lds.org.** Відвідайте сайт **facebook.com/liahona.magazine** (доступний англійською, португальською та іспанською), щоб знайти натхненні послання, ідеї для домашніх сімейних вечорів та статті, якими ви можете поділитися з друзями та сім'єю.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Батьківство, *7*
Вдячність, *63*
Вивчення Писань, *60*
Випробування, *12, 40, 64*
Відданість, *10*
Віра, *11, 22, 48*
Гордість, *80*
Депресія, *30*
Десятина, *20*
Доземне життя, *53*
Заповіді, *4, 56*
Ісус Христос, *4, 22, 30, 65, 72, 74*
Книга Мормона, *54, 58, 74, 75, 76*
Любов, *4, 56, 66, 70, 74*
Медіа, *44*
Місіонерська робота, *42, 43, 48, 54, 68*
Молитва, *66*
Надія, *52*
Покликання, *11, 34*
Послух, *4, 53, 56, 60*
Ради, *34*
Розвиток, *40*
Свідчення, *58*
Світло, *30, 52*
Свобода віросповідання, *22*
Святий Дух, *41*
Семінарія, *60*
Сім'я, *7, 12, 79*
Слідувати за пророком, *53, 60*
Служіння, *11, 41, 79*
Спокута, *72*
Технології, *44*
Цькування, *65*

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

А ЩО ПІСЛЯ ЛЮБОВІ?

Наш улюблений пророк, Президент Томас С. Монсон, навчав, що "любов—це суть євангелії"[1].

Любов є настільки важливою, що Ісус назвав її "найбільшою й найпершою заповіддю" і сказав, що на ній стоїть все, що є в законі, та слова пророків[2].

Любов—це основний мотив усього, що ми робимо в Церкві. Кожна програма, кожні збори, кожна дія, в якій ми беремо участь як учні Ісуса Христа, повинні основуватися на цій якості—бо без милосердя, "чистої любові Христа", ми—ніщо[3].

Якщо ми зрозуміли це своїм розумом і серцем, якщо ми проголосили про свою любов до Бога і до ближнього, що ж потім?

Чи достатньо лише відчувати співчуття й любов? Чи саме проголошення нашої любові до Бога і до ближнього є виконанням нашого обов'язку перед Богом?

Притча про двох синів

У храмі в Єрусалимі первосвященики та старійшини юдейські підійшли до Ісуса, маючи на меті впіймати його на слові. Однак Спаситель повернув ситуацію на Свою користь, розповівши їм історію.

"Один чоловік мав двох синів",—почав Він. Батько, прийшовши до першого, попросив його виконати роботу у винограднику. Син запевнив його, що піде, але так і не пішов.

Потім батько підійшов до другого сина і попросив його піти попрацювати у винограднику. Другий син відмовився, але пізніше "покаявся і пішов".

Потім Спаситель звертається до священиків і старійшин та й запитує: "Котрий же з двох учинив волю батькову?"

Їм довелося визнати, що другий син—той, який сказав, що не піде, але пізніше покаявся й пішов працювати у винограднику[4].

Спаситель скористався цією історією, щоб наголосити на важливому принципі—саме той, хто виконує заповіді, по-справжньому любить Бога.

Можливо, саме тому Ісус просив людей слухати слова фарисеїв та книжників і виконувати їх, але не наслідувати їхній приклад[5]. Ці вчителі релігії не робили того, що казали. Вони любили говорити про релігію, але, на жаль, не розуміли її суті.

Вчинки і наше спасіння

Під час одного з останніх уроків, викладених Спасителем Його учням, Він розповідав про останній суд. Злочестиві будуть відділені від праведних. Хороші люди успадкують вічне життя, злочестиві зазнають вічного покарання.

Яка ж різниця між двома групами?

Той, хто показав свою любов ділами, був спасенний. Той, хто цього не зробив, був засуджений[6]. Справжнє навернення до євангелії Ісуса Христа і її цінностей та принципів буде виявлятися у наших вчинках у повсякденному житті.

У кінці простих заяв про любов до Бога та ближнього буде недостатньо, аби заслужити піднесення. Бо, як навчав Ісус, "не кожен, хто каже до Мене: "Господи, Господи!" увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі"[7].

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ВІН ЗЦІЛИВ БАГАТЬОХ*, ХУДОЖНИК ДЖ. КІРК РІЧАРДС, З ПОБ'ЯЗНОГО ДОЗВОЛУ ILLUME GALLERY

А що після любові?

Відповідь на запитання "А що після любові?" може бути простою і прямою. Якщо ми дійсно любимо Спасителя, то прихиляємося серцем до Нього, а потім ідемо шляхом учнівства. Коли ми любимо Бога, то намагаємося виконувати Його заповіді[8].

Якщо ми по-справжньому любимо ближнього, то простягаємо руку, щоб допомогти бідни[м] і нужденни[м], хвори[м] і страждальц[ям][9]. Бо той, хто безкорисливо виявляє співчуття і служить[10], той і є учнем Ісуса Христа.

Саме це і відбувається після любові.

У цьому й полягає суть євангелії Ісуса Христа. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, "Любов—це суть євангелії", *Ліягона*, трав. 2014, с. 91.
2. Див. Матвій 22:36–40.
3. Див. Мороній 7:46–47.
4. Див. Матвій 21:28–32.
5. Див. Матвій 23:3.
6. Див. Матвій 25:31–46.
7. Матвій 7:21.
8. Див. Іван 14:15.
9. Учення і Завіти 52:40.
10. Див. Мосія 18:8–9.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Президент Ухтдорф дає визначення істинного послідовника Ісуса Христа, яким є той, хто виявляє любов до Нього й до інших людей своїми вчинками. Він навчає нас, що "якщо ми дійсно любимо Спасителя, то прихиляємося серцем до Нього, а потім ідемо шляхом учнівства". Ви можете запитати у тих, кого навчаєте, яким чином любов мотивує їх іти шляхом учнівства. Ви також можете поділитися з ним своїм досвідом. Ви можете запросити їх помолитися, щоб мати більше милосердя і сили діяти, керуючись любов'ю.

Виконувати заповіді і любити інших

Коли ми думаємо про любов, часто перше, що приходить в голову—це романтичні фільми, шоколад і квіти. Проте любов—*справжня* любов—набагато глибша і набагато безкорисливіша. Ісус Христос жив для нас і помер для нас, тому що Він любив нас. Насправді, двома найбільшими заповідями є любити Бога і любити усіх (див. Матвій 22:36–40). Проте як ми можемо *показати* іншим, що ми любимо їх?

Президент Ухтдорф ділиться Христовою притчею про двох синів—один виконує роботу для свого батька, а інший—ні. Спаситель показує, що лише той син, який слухався батька, насправді любив його. Подібно до цього, коли ми слухаємося Божих повелінь, ми показуємо, що любимо Його і хочемо повернутися до Нього.

Але як нам показати нашу любов до усіх інших? Президент Ухтдорф пояснює це також: "Якщо ми по-справжньому любимо ближнього, то простягаємо руку, щоб допомогти "бідни[м] і нужденни[м], хвори[м] і страждальц[ям]". Бо той, хто безкорисливо виявляє співчуття і служить, той і є учнем Ісуса Христа".

Отже, наступного разу, коли ви побачите батька чи матір, брата чи сестру, або друга, подумайте про те, щоб служити їм, аби показати вашу любов до них. Це не лише зробить як їх, так і вас щасливими, але й вашого Небесного Батька також.

ДІТЯМ

Виявляти любов

Ісус розповів історію про батька і двох синів. Батько працював у винограднику і попросив двох синів допомогти йому. Перший сказав, що допоможе, але так і не прийшов. Другий син відмовився, але пізніше прийшов і допоміг. Ісус навчав, що другий син виявив більше любові батькові, оскільки був слухняний.

Розіграйте цю історію по ролях! А потім напишіть або намалюйте три справи, які ви можете робити, аби виявляти любов до Небесного Батька.

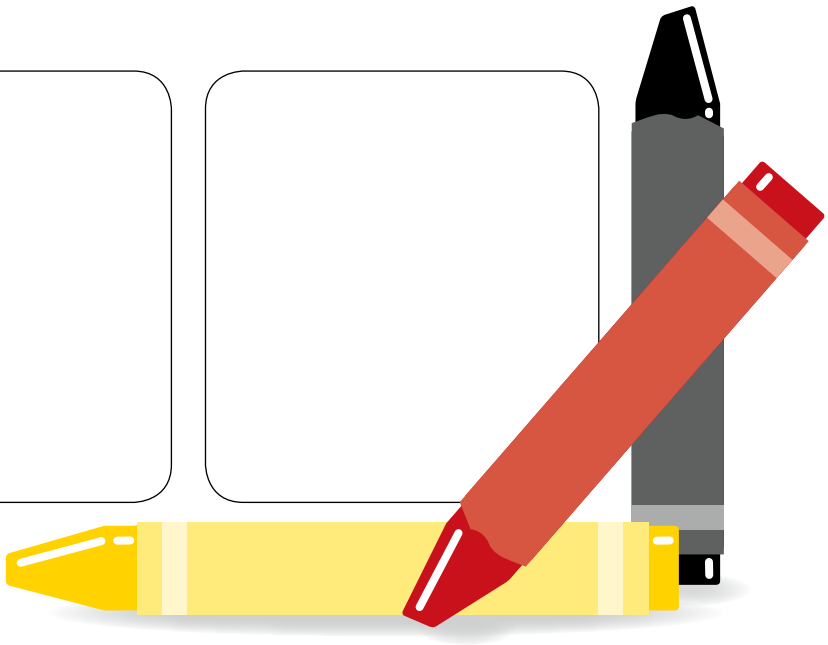

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння документа "Сім'я: Проголошення світові" збільшує вашу віру в Бога і благословляє тих, про кого ви дбаєте як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті ***reliefsociety.lds.org****.*

Батьківство—це священний обов'язок

Наш Небесний Батько встановив сім'ї, аби допомогти нам навчати вірних принципів у атмосфері любові. Президент Томас С. Монсон сказав: "Похваліть свою дитину, огорніть її обіймами, частіше кажіть "Я тебе люблю", завжди висловлюйте вдячність. Ніколи не ставте вирішення проблеми вище людини, яка потребує нашої любові"[1].

Сюзен В. Теннер, колишній генеральний президент Товариства молодих жінок, навчала: "Наш Батько Небесний є прикладом того, якими ми повинні бути. Він любить нас, учить нас, терпить нас і довіряє нам вільно вибирати. … Інколи дисципліну (цебто повчання) плутають з критикою. Діти—і люди будь-якого віку—поводяться чемніше завдяки любові та натхненню, а не через пошуки недоліків"[2].

"Якщо ми будемо віддані сімейній молитві, вивченню Писань,

домашньому сімейному вечору, благословенням священства і дотриманню Суботнього дня,—сказав старійшина Квентін Л. Кук,—наші діти … будуть підготовлені жити у вічному домі в небесах, незалежно від того, що станеться з ними у важкому світі"[3].

Додаткові уривки з Писань

1 Нефій 8:37; 3 Нефій 22:13; Учення і Завіти 93:40; 121:41

Поміркуйте над цим

Чому євангелії найкраще навчати мовою і прикладом любові?

ПОСИЛАННЯ:

1. Президент Томас С. Монсон, "Любов у домі: порада нашого пророка", *Ліягона,* серп. 2011, с. 4.
2. Сюзен В. Теннер, "Чи я тобі казала?" *Ліягона,* трав. 2003, с. 74.
3. Квентін Л. Кук, "Господь—моє світло" *Ліягона,* трав. 2015, с. 64.
4. Роберт Д. Хейлз, "Наш обов'язок перед Богом: місія батьків і провідників щодо підростаючого покоління", *Ліягона,* трав. 2010, сс. 96, 95.

Віра, сім'я, допомога

Історії з життя

"Коли я читав газету, один з моїх маленьких онуків підійшов і пригорнувся до мене,—розповідав старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.—Читаючи, я втішався його приємним щебетанням на фоні свого чтива. Уявіть собі моє здивування, коли кількома хвилинами пізніше, він протиснувся між мною і газетою. Обхопивши моє лице своїми долонями і притиснувшись своїм носом до мого, він спитав: "Дідусю! Ти тут?"

… Бути *тут*, означає розуміти серця нашої молоді і спілкуватися з ними. Спілкуватися означає не просто розмовляти з ними, але й робити щось разом. …

Ми повинні планувати і користуватися нагодами для навчання. …

Чим більше я живу, тим більше усвідомлюю, що моменти для навчання в моїй юності, і особливо за участю батьків, сформували моє життя і зробили мене тим, хто я є"[4].

БЛОКНОТ КОНФЕРЕНЦІЇ, КВІТЕНЬ 2016 Р.

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав … чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Проглядаючи матеріали квітневої генеральної конференції 2016 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні нещодавніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ДОКТРИНАЛЬНІ ПИТАННЯ

Спокута Ісуса Христа

“Я можу рішуче стверджувати, що через спокуту Ісуса Христа, в кінцевому результаті, у вічній схемі всього не буде ніякої несправедливості. “Все несправедливе в житті може бути виправлено” [*Проповідуйте Мою євангелію,* с. 52]. Наші теперішні обставини можуть і не змінитися, але через Боже співчуття, доброту і любов ми всі отримаємо більше, ніж заслуговуємо, більше, ніж ми можемо коли-небудь заробити, і більше, ніж на що ми коли-небудь можемо сподіватися. Нам обіцяно, що “Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерти. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!” [Об’явлення 21:4]”.

Старійшина Дейл Г. Ренлунд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Щоб Я міг привести всіх людей до Себе”, *Ліягона,* трав. 2016., с. 42.

Відповіді для вас

На кожній конференції пророки і апостоли дають натхненні відповіді на запитання, які можуть виникати у членів Церкви. Скористайтеся своїм примірником журналу за травень 2016 р. або зайдіть на сайт conference.lds.org, щоб знайти відповіді на ці запитання:

- Які є чотири види сімейних нарад і чому вони важливі? —Див. М. Рассел Баллард, “Сімейні наради”, с. 63.
- Як ми готуємося до храму? —Див. Квентін Л. Кук, “Бачити себе у храмі”, с. 63.
- Що таке ключі священства? —Див. Гарі Е. Стівенсон, “Де ключі та влада священства?”, с. 29

“Це—вибір, який ми робимо щодня: вірити, а не сумніватися”.

Бонні Л. Оскарсон, генеральний президент Товариства молодих жінок, “Чи дійсно я вірю?” *Ліягона,* трав. 2016, с. 89.

Щоб прочитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт **conference.lds.org.**

ЗЛІВА: *ХРИСТОС У ГЕФСИМАНІЇ*, ХУДОЖНИК ГАРРІ АНДЕРСОН; СПРАВА: *ДОБРИЙ ПАСТИР*, ХУДОЖНИК ДЕЛ ПАРСОН

ПРОРОЧЕ ОБІЦЯННЯ

Спасіння

"Тут, на землі, … пил і бруд світу забруднюють нашу душу, заважаючи їй усвідомлювати і пам'ятати про своє первородство та мету.

Однак усе це не може змінити те, ким ми насправді є. Фундаментальна божественність нашої природи залишається. …

Можливо, ви відчуваєте, що ваше життя зруйноване. Можливо, ви згрішили. Можливо, ви налякані, гніваєтеся, сумуєте чи мучитеся сумнівами. Але так само, як Добрий Пастир знаходить Свою загублену вівцю, так буде і з вами: як тільки ви звернетеся своїм серцем до Спасителя світу, Він знайде й Вас.

Він врятує вас.

Він підніме вас і покладе на рамена Свої.

Він понесе вас додому".

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, "Він покладе вас на рамена Свої та й понесе вас додому", *Ліягона*, трав. 2016, с. 104.

ПРОВЕДЕННЯ ПАРАЛЕЛЕЙ

Майбутні ролі

Іноді кілька промовців виступають з однією євангельською темою. Ось що сказали три промовці стосовно підготовки до майбутніх ролей:

- "Молодим чоловікам: …Живіть так, щоб як чоловік ви несли чистоту вашому шлюбу і вашим дітям". —Д. Тодд Крістофферсон, "Батьки", с. 96.
- "З молитвою вирішіть, що ви можете робити—відповідно до наявного у вас часу і ваших обставин—для служіння біженцям, які живуть по сусідству і поблизу від вас". —Лінда К. Бертон, "Мандрівником Я був", с. 14.
- "За Божим планом щастя, ми не стільки шукаємо когось досконалого, скільки людину, з якою протягом життя ми могли б поєднати зусилля у створенні люблячих, тривалих і більш досконалих стосунків"—Дітер Ф. Ухтдорф, "Вшановуючи тих, хто зберігає", с. 78.

Чудові історії з конференції

Що краще привертає нашу увагу, ніж чудова історія? Ось кілька з багатьох історій, які прозвучали під час конференції:

- Яке вчення втішило подружню пару з Південної Америки, яка хотіла, щоб їхнє немовля було до них запечатане? —Див. В. Крістофер Уедделл, "Зразок для здобуття миру", с. 90.
- Що усвідомила мати, поки летіла з тяжко хворим маленьким сином у гелікоптері до Primary Children's Hospital? —Див. Бонні Л. Оскарсон, "Чи дійсно я вірю?", с. 87.
- Як провідник кворуму священиків повернув одного зі священиків до церкви?—Див. Мервін Б. Арнольд, "На порятунок: Ми можемо це зробити", с. 53.

СПІВ СЕСТРИ МЕЙБЛ

Р. Вел Джонсон
Співробітник редакції церковних журналів

Любов сестри Мейбл до співу була до болю нестримною.

Моя найкраща подруга штовхала мене ліктем у бік, аби я перестав сміятися. Зрештою, ми були на причасних зборах і співали причасний гімн.

Але було важко не сміятися, і Пет було так само важко стримуватися від сміху.

Нам було по 15 років, і ми знали все. Ми знали, що кожен у приході повинен бути досконалим—але не був таким. Ми знали, що виступи на причасних зборах повинні бути надихаючими, але вони переважно були нудними. І ми знали, що найгірша співачка у світі сиділа серед нас, спотворюючи гімни, які мали на меті підносити наші думки до небес, але, як правило, направляли їх у іншому напрямку.

Ми могли лише закривати вуха і морщитися. Здавалося, що час від часу сміх допомагав.

Ми не були впевнені, чи сестра Мейбл (це було її ім'я, і я не пам'ятаю, щоб хтось колись називав її по-іншому) знала, що її було болісно слухати і не переймалася цим, чи вона абсолютно не брала до уваги те, яке враження її спів справляв на всіх нас. Ймовірно, що ніхто ніколи не обговорював цю тему з нею. Вона була вже немолодою, однак неосяжною жінка. Не за розмірами, а за енергією. За що б вона не бралася—це було енергійно і шумно. Особливо її спів.

ЇЇ пристрасть до співу знаходила вихід не лише під час загального виконання гімнів на зборах, але також і в хорі приходу. Там її ентузіазм був нестримним. Хоча я не пам'ятаю, щоб хтось стримував її спів, коли ми співали всі разом, у хорі вона давала собі волю, беручи настільки високі й низькі ноти, яким би позаздрила будь-яка оперна діва у світі. Чи хотіла би позаздрити.

Однак це було дуже давно. Минули роки, і сестра Мейбл пішла з життя. Наші дороги з Пет розійшлися. І принаймні я зрозумів, що не знаю так багато, як думав, що знаю, в 15. Вважаю, що зрозумів дещо про життя—і про спів—за останні 50 років.

ІЛЮСТРАЦІЯ ПОЛА МАННА

Я зрозумів, що жити треба пристрасно і енергійно. Кожна хвилина—це скарб, і як тільки вона минає, їй немає вороття; вона залишає в пам'яті лише ледь помітний слід. Я зрозумів, що коли ви служите іншим або поклоняєтеся Господу,—то досягаєте найбільшого і стаєте найщасливішими, роблячи це з усією радістю та енергією, на яку здатні.

Я зрозумів, що немає досконалих людей по цей бік завіси. І що Господь просить нашого серця, могуті, розуму й сили настільки, наскільки ми можемо їх віддати. Він приймає наші нестримні підношення, якими б недосконалими вони не були, відповідно до повноти нашої відданості.

Як би це не звучало іронічно, але я також зрозумів, що співаю не краще за сестру Мейбл. Сподіваюся, що брати і сестри у моєму приході більш милосердні до мене, ніж я був до неї. Якби вона все ще була б тут, я б попросив її заспівати для мене. Мені не вистачає її ангельського голосу. ■

БЛАГОСЛОВЕННИЙ ЗА СВОЄ СЛУЖІННЯ

Джон А. Грінсері

Господь із задоволенням благословляє нас, і я зрозумів: скільки б я не служив, я продовжую бути в боргу перед Ним.

Нещодавно, представляючи мене як промовця, ведучий ввічливо нагадав про кілька з моїх більш важливих церковних покликань у минулому, таких як: єпископ, президент місії і член президентства колу. Цей брат був люб'язний, але до мене прийшла думка: а чому б мене не представити як провідника місіонерської роботи приходу (це моє теперішнє покликання) або назвати мої менш помітні покликання?

Я чесно можу сказати, що відчував той самий скеровуючий дух у кожному покликанні і кожне покликання приносило винагороду. Я завжди прагнув Господнього скерування у своїх покликаннях і ніколи не відчував себе залишеним. Я дійшов висновку, що Господь із задоволенням хоче благословляти нас—незалежно від того, де ми служимо.

Я вірю, що ми отримаємо "вінець безсмертя і вічне життя" (УЗ 81:6) не завдяки важливим покликанням, а тому що смиренно служили в будь-яких покликаннях, які отримували. Спаситель сказав:

"Нехай голова не каже ногам, що вона не має потреби в ногах; бо без ніг як зможе тіло стояти?

Тіло також має потребу в кожному членові, щоб усі могли наставлятися разом, щоб можна було підтримувати досконалість організму" (УЗ 84:109–110).

Я боявся деяких церковних покликань протягом свого життя. Як тільки у мене з'являлися такі думки стосовно якогось можливого покликання, я був впевнений, що саме його я невдовзі й отримаю. Щоб прийняти такі покликання, треба мати віру й покладатися на обіцяння, що містяться в Писаннях.

Нефій сказав: "Я піду і зроблю те, що Господь наказав, бо я знаю, що Господь не дає заповідей дітям людським без того, щоб не приготувати шлях для них, аби вони могли виконати те, що Він наказав їм" (1 Нефій 3:7). Павло проголосив: "Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму" (2 Тимофію1:7).

Можливо, іноді ми відчуваємо, що це наше право—відмовитися від покликання, якщо ми боїмося його. Але нам потрібно пам'ятати, що церковні провідники моляться про покликання та людей, які мають отримати їх.

Коли ми відмовляємося від покликання, воно дається іншій людині, яка матиме можливість зростати й бути благословенною за служіння (див. УЗ 58:32).

Господь із задоволенням благословляє нас, і я зрозумів, що скільки б я не служив, усе одно я продовжую бути в боргу перед Ним. Дійсно, за наше служіння в Його царстві Він благословив мою сім'ю й мене настільки неймовірно, що й уявити неможливо. ■

Автор живе у Західній Австралії.

ІЛЮСТРАЦІЯ СОФІЇ БОНАТІ

ОЧІКУВАЛИ НА ДВІЙНЮ, ЗНАЙШЛИ ДИВА

Шеріл Лапатінг-Ла Торре

Ми думали, що все в нашому житті буде легко, але невдовзі почалися ускладнення, і я зі страхом очікувала, що ще може статися.

ВІДМОВА ВІД ЗЦІЛЕННЯ, ХУДОЖНИК БРАЙЯН КЕРШИСНІК

Одного вечора, коли я дивилася новини, щось привернуло мою увагу. Я впізнала в репортері свою одногрупницю по коледжу. Вона досягнула своєї мрії стати репортером теленовин!

"А як же я?— запитала я себе.— Чого досягнула я?" Я подивилася на немовля, яке спало в мене на руках, і подумала про події останніх трьох років.

Я завжди думала, що буду робити кар'єру, але коли в нас з Чарльзом, моїм чоловіком, з'явилася перша дочка Чеві, мої пріоритети змінилися. Заради неї я залишила роботу. У нас була віра в Ісуса Христа і в те, що якщо ми будемо платити десятину і виконувати заповіді, все буде добре.

Все йшло добре, поки одного дня Чарльза не звільнили з роботи. У нас була віра, що все владнається, але ми знали, що нам треба діяти. Ми вирішили, що мені також треба знайти роботу, тож разом з Чарльзом я почала шукати роботу. Через кілька тижнів мене взяли на роботу в колцентр. Мені дуже не хотілося кожного дня залишати дев'ятимісячне немовля з нянею, але то було для нас найкращим рішенням.

Попрацювавши лише місяць, я зрозуміла, що знову завагітніла. На щастя, Чарльз невдовзі знайшов роботу. Там платили небагато, але це була підтримка. На якийсь час ми відчули полегшення.

Перебіг моєї вагітності став дуже важким, і мені довелося залишити роботу. Під час одного зі щомісячних оглядів ми були вражені новиною про те, що у мене двійня. Нам з Чарльзом було страшно, але ми довіряли Небесному Батькові.

Якось, коли минуло майже три з половиною місяці моєї вагітності, я прокинулася від кровотечі.

Я подумала, що у мене викидень, тож поїхала до лікарні. З дітьми було все гаразд, однак лікар призначив постільний режим до кінця вагітності.

Ситуація ставала дедалі складнішою. Рахунки з лікарні цілковито спустошили наш банківський рахунок, а скромної зарплатні Чарльза не вистачало, щоб забезпечувати всі наші потреби. Я відчувала себе нікчемою. Я не могла допомагати ні в тому, щоб збільшити дохід, ні в тому, щоб доглядати за Чеві. Іноді я забувала, що виношую двох особливих духовних дітей. Я кожного дня і кожної ночі благала Небесного Батька про допомогу. Я боялася, що щось знову може піти не так. Але одна думка не залишала мене: Небесний Батько живий і Він знає про наші потреби.

Чарльзу також було нелегко, але він залишався стійким. Крім того, що він ходив на роботу, він допомагав мені та піклувався про Чеві. Його благословення священства втішали мене, а його любов зміцнювала мене. Нам було страшно, але ми проходили через це випробування разом.

Я робила все можливе, щоб прийняти ситуацію такою, як вона є. Замість того щоб марнувати час, я читала Писання, церковні журнали і хороші книги. Я також співала гімни—мені особливо допомагав гімн "Святі, вашій вірі не буде кінця" (*Гімни,* № 36). Я наблизилася до Спасителя. Я зрозуміла, наскільки маю бути вдячною, незважаючи на нашу ситуацію.

З плином днів ми відчували Божу руку в своєму житті. Великі й маленькі чудеса траплялися там і тут. Наші сім'ї та друзі оплачували якусь частину наших витрат. Я відчувала їхню любов і турботу про нашу сім'ю. Президентство Товариства допомоги призначало одну-дві сестри відвідувати мене щодня. Вони купували продукти, готували і прибирали, піклувалися про Чеві, ділилися духовними думками і підбадьорювали мене. Вони молилися про моє одужання і постійну безпеку для близнюків. Ми ніколи не голодували. Ці сестри не знали, наскільки їхнє служіння допомагало мені нести мій тягар. Коли настав час, Небесний Батько зробив мої пологи дуже легкими, і обидві дівчинки були здоровими.

Вже минули роки після того важкого періоду в нашому житті, але не було й дня, щоб ми не відчували Божу любов. Наша фінансова ситуація тепер набагато краща, і наші діти ростуть розумними і талановитими. Ми зараз сильніші й краще підготовлені до майбутніх труднощів, бо знаємо, що Небесний Батько благословляє своїх дітей у Свій належний час і ніколи не залишає їх безпомічними чи безутішними. Життя—це не безтурботна прогулянка, але Бог завжди буде з нами і буде нас скеровувати. ■

Автор живе на Філіппінах.

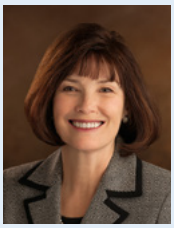

ВИПРОБУВАННЯ МАЮТЬ МЕТУ

"Я не знаю, чому у нас так багато випробувань, але особисто я відчуваю, що нагорода є такою величною, такою вічною й безмірною, такою приємною й незбагненною, що в той день, коли ми її отримаємо, у нас може виникнути бажання сказати нашому милостивому, люблячому Батькові: "І це все, що вимагалося?!" … Дорогі сестри, чи матиме значення те, що нам довелося вистраждати тут, якщо в кінці оці випробування будуть саме тим, що зробить нас підготовленими до вічного життя?"

Лінда Ш. Рівз, другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги, "Гідні обіцяних нам благословень", *Ліягона*, лист. 2015, с. 11.

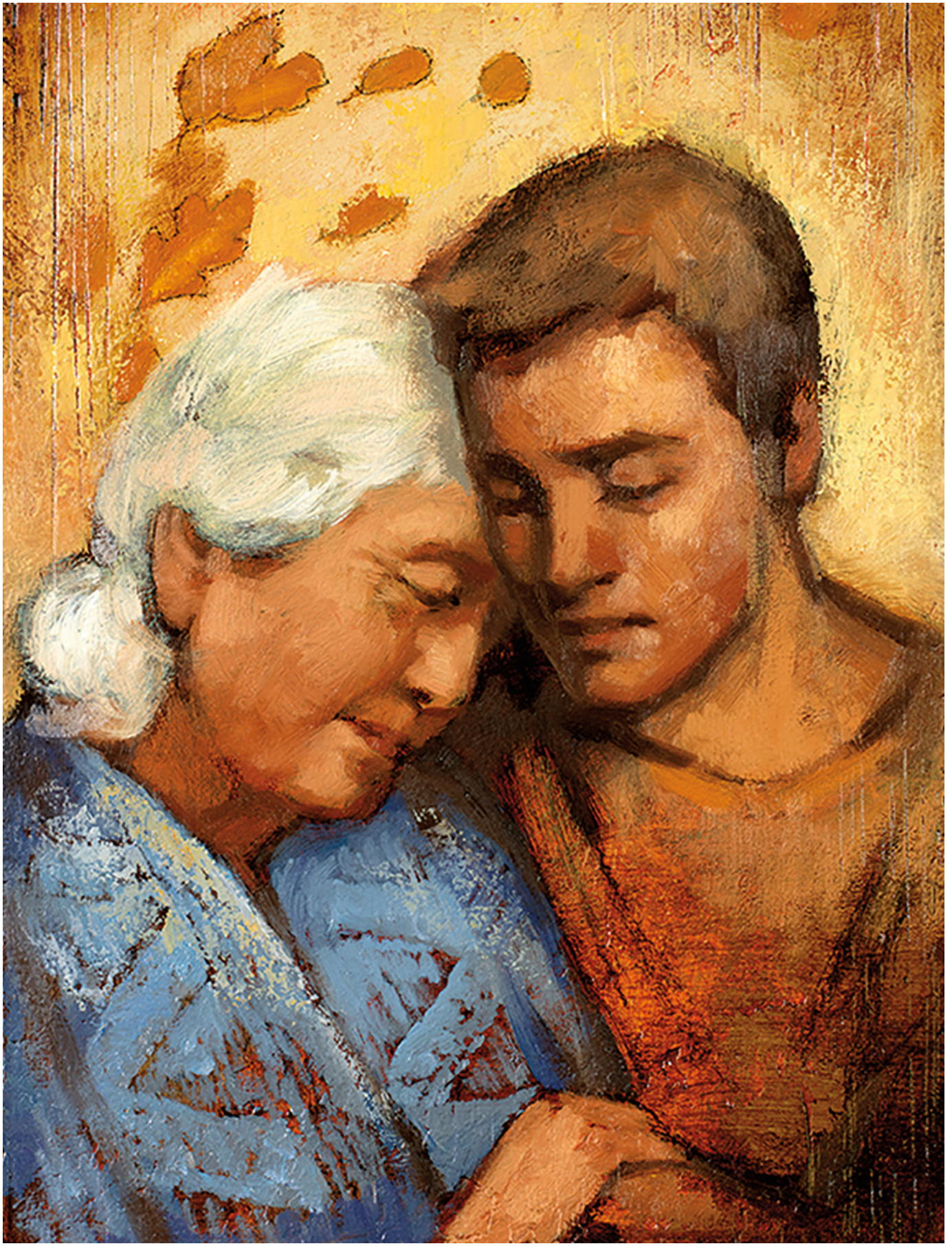

Старійшина Дон Р. Кларк

Служив генеральним авторитетом-сімдесятником з 2006 по 2015 р.

ЖИВІТЬ З ЧИСТОЮ ПОБОЖНІСТЮ

Якщо ви хочете бути щасливими, відчувати Святого Духа і наближатися до Спасителя, тоді живіть з чистою побожністю.

Пару років тому один молодий чоловік, якого я буду називати Джон, невдовзі після свого повернення з місії прийшов до мене в офіс.

"Старійшино Кларк, мені потрібна допомога,—сказав він мені дуже занепокоєно.—Я любив свою місію. Вона змінила мене. Однак у мене зникають деякі з тих священних і особливих почуттів, які я мав на місії. Що я можу робити, аби відчувати те саме, що відчував на місії?"

Я зіштовхувався з цим багато разів. По суті він питав: "Що я можу робити, щоб бути щасливим, відчувати Святого Духа і наближатися до Спасителя?" Це те питання, яке всі ми повинні ставити собі кожного дня.

Того дня ми в моєму офісі відкрили Якова 1:27 і прочитали: "Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем оця: зглянутися над сиротами та вдовицями в утисках їхніх, себе берегти чистим від світу".

Потім ми прочитали Алма 34:28: "А тепер дивіться, мої улюблені брати, я кажу вам, не вважайте, що це все; бо після того як ви зробите все це, якщо ви відвернете нужденного і роздягненого, і не навідаєтеся до хворого і стражденного, і не поділитеся вашим майном, якщо воно у вас є, з тими, хто знаходиться в нужді—я кажу вам, якщо ви не зробите чогось з цього, знайте, ваша молитва марна і нічого не дасть вам, і ви як ті лицеміри, які заперечують віру".

Після цього ми розглянули історію з Євангелії від Івана, в якій мова йде про те, що Петро та інші учні пішли ловити рибу й нічого не спіймали, але потім, коли Спаситель сказав їм закинути невода з іншого боку човна, вони спіймали 153 рибини. Після того як вони поснідали, почалася розмова між Петром і Спасителем. Спаситель знав, що Він в один з останніх разів настановляв того, хто невдовзі стане пророком і Президентом Церкви.

ЧИСТА ПОБОЖНІСТЬ, ХУДОЖНИК АННІ ГЕНРІ

“Чи ти любиш Мене?”—спитав Спаситель.

Петро відповів: “Так, Господи,—відаєш Ти, що кохаю Тебе!”

Тоді Спаситель сказав: “Паси ягнята Мої”.

Спаситель поставив це ж саме запитання ще двічі, а потім звелів йому: “Паси вівці Мої!” (див. Іван 21:3–17).

У дійсності Петрові було дано наказ жити з чистою побожністю, тобто турбуватися про людей. Пророк Бога сьогодні також турбується про людей і любить їх. Президент Томас С. Монсон є чудовим прикладом людини, яка живе з чистою побожністю. Він все своє життя любить людей і турбується про них.

Я бачив багатьох колишніх місіонерів, які нагадують мого друга Джона. Якщо ви спитаєте їх, чому вони любили свою місію, вони майже завжди скажуть, що причиною цього була їхня любов до людей. У той день, коли місіонери починають турбуватися про інших більше, ніж про себе, вони стають щасливими. Цей шлях—це шлях для всіх нас. Наше життя буде завжди щасливішим, якщо ми турбуємося про інших і любимо їх.

Протилежність турботі про інших—зосередженість на самих собі: на своєму автомобілі, своєму навчанні, своїй роботі, своїх проблемах. Коли ми завжди зосереджені на собі, наш зв’язок з небесами є не настільки міцним, як міг би бути.

Я сказав Джону, що якщо він буде жити з чистою побожністю, то буде щасливим і матиме ті ж почуття, що й на своїй місії. Так само й *ви*: якщо хочете бути щасливими, відчувати Святого Духа та наближатися до Спасителя, живіть з чистою побожністю. З уривків з Писань, наведених вище, ми дізнаємося про чотири ключові практики, які можуть характеризувати чисту побожність.

1. Відвідування вдів і турбота про них

Джон повернувся до навчання в коледжі і діяв відповідно до того, що ми обговорили. Пізніше він прислав мені електронного листа і розповів про те, як читав надихаючі історії з церковних журналів пацієнтам у притулку для людей похилого віку.

“Багато людей відчували велику любов і підтримку

від Спасителя, коли Дух засвідчував прості істини і свідчення,—написав він.—Я ніколи не знав, що зможу відчувати таку велику любов від незнайомих людей, з якими мене мало що зв'язувало, і відчувати таку велику любов до них. І я відчував Спасителеву любов до них, до тих добрих душ. Я так ясно зрозумів, що з цими людьми—тепер враженими слабоумством і фізичними недугами—я зустрінусь у наступному житті. Я побачу їхніх чоловіків і дружин, які дивляться на них з іншого боку завіси. Я так сильно відчував присутність мого дідуся—якого ніколи не бачив,—коли я сидів з моєю бабусею, і його дух зміцнював і підтримував мене. Я знав, що він був вдячний за моє просте відвідування".

Далі він писав: "Хто знав, що я знайду такі лагідні милості? Здається, так безглуздо прийти після такого додому і просто увімкнути телевізор або більше не думати про це. Цей досвід настільки мене змінив, що я усвідомив: ці ніжні моменти можна відчувати кожну мить протягом усього дня, коли, ми, святі, прагнемо зосередитися на інших і якось їм допомогти".

Ви також можете робити це, і Господь благословить вас, як Він благословив Джона.

2. Допомога сиротам

По всьому світу так багато сиріт. А хіба не було б чудово, якби ми зв'язалися з кимось з них і писали регулярно?

Коли наш син, Нейт, повернувся додому після місії, у нього були такі ж почуття, що і в мого друга Джона. Нейт вирішив бути волонтером і стати наставником за програмою, яка допомагає налагодити дорослим приватні стосунки з дітьми, які цього потребують. Те служіння змінило його досвід, набутий в коледжі. Тепер Нейт, уже одружений, та його дружина, Карла, знову стали "засвоювати" цю програму. Для них було великим благословенням в їхньому шлюбі ділитися тим, що вони мають, з тими, хто цього потребує.

Коли ми з моєю дружиною, Мері Енн, служили у Болівійській місії Санта-Крус, у нас був місіонер, який був сиротою. У нього не було сім'ї. Господь призначив його бути тренером для старійшини Хокінса. Я не думаю, що він був найкращим тренером, але старійшина Хокінс був найкращим напарником для юнака-сироти, який став одним з Господніх місіонерів.

Батьки старійшини Хокінса писали цьому місіонеру протягом усієї його місії і продовжували писати йому всі останні 15 років. Завдяки старійшині Хокінсу та його сім'ї цей юнак-сирота відчував до себе любов і турботу, і тепер він щасливий у шлюбі, має роботу і є активним в євангелії Ісуса Христа. Ми всі можемо допомогти змінитися дітям-сиротам.

Чи довіряє нам Господь, щоб ми були відповіддю на чиюсь молитву? Чи може Він розраховувати, що ми будемо дослухатися до спонукань Святого Духа?

3. Піклування про бідних і нужденних

Писання нам постійно нагадують, як важливо допомагати бідним і нужденним. Ця відповідальність лежить на всіх нас[1]. Один із способів збільшити свою допомогу бідним і нужденним—платити щедрі пожертвування від посту. Президент Бригам Янг (1801–1877) сказав:

"У перший рік, коли я прийшов у цю долину, у мене не було борошна стільки, щоб його вистачило для моєї сім'ї до нового врожаю … , а люди щодня приходили в мій дім за хлібом. І ось одного дня мене [це] дуже гнітило; я спустився вниз, до старого форту, а коли вже повертався додому, то був у зовсім іншому настрої. Я сказав своїй дружині: "Не дай жодному, хто прийде сюди за їжею, іти від нас з порожніми руками, бо якщо ти дозволиш це, ми не дотягнемо до нового врожаю; але якщо ти даватимеш щось кожній людині, яка приходить, то до нового врожаю нам вистачить. …

Я маю намір і далі робити це, і тоді у мене буде хліб, бо якщо я так не буду робити, хліба мені не вистачатиме.

Ви вірите у цей принцип? Я знаю, що він істинний, бо я перевіряв його багато разів"[2].

Про наступний випадок написав на одному християнському веб-сайті лікар зі шт. Колорадо, США, який ледь доїхав до бензоколонки після того, як двигун в його машині дав збій, а потім заглух. Коли він вже збирався викликати евакуатор, то побачив, як жінка, чиє старе авто було припарковане біля бензоколонки, підсковзнулась і впала.

"Я пішов, щоб побачити, чи все з нею гаразд. Підійшовши, я побачив, що вона не те щоб впала, а не трималася на ногах від ридань; це була молода жінка, на вигляд дуже виснажена, з темними колами під очима. У неї щось випало, коли я допомагав їй підвестися; я підняв і віддав їй це. То була монета в 5 центів.

І в той момент я чітко побачив усю картину: жінка, яка плаче, набита речами стара автівка з трьома дітьми (одна з них в автокріслі), а на табло бензоколонки стоїть сума сплати за бензин—4,94 [долари США]. Я спитав її, чи все з нею гаразд і чи потрібна їй допомога, на що вона тільки сказала: "Я не хочу, щоб мої діти бачили, як я плачу".

Зрозумівши її ситуацію, цей лікар дістав свою кредитну картку, заплатив за бензин для машини цієї жінки, а потім купив два великі пакети з їжею і кілька подарункових сертифікатів для неї та її дітей в ресторані швидкого харчування поруч із АЗС.

"Вона назвала мені своє ім'я і сказала, що жила в Канзас-Сіті [шт. Міссурі, США],—розповів він.—Два місяці тому її бойфренд кинув її, і тепер вона не може звести кінці з кінцями. … У розпачі [вона] подзвонила своїм батькам, з якими не розмовляла останні п'ять років. Вони жили в Каліфорнії і сказали, що вона може приїхати і спробувати стати на ноги там. Ось вона й склала в машину все, що мала".

Лікар обняв її і помолився, щоб її дорога була безпечною. Коли він пішов до своєї машини, жінка спитала: "А ви що, ангел чи щось таке?"

Лікар відповів: "Іноді Бог діє через звичайних людей".

Потім він зауважив: "Неймовірно було бути частиною дива, що відбувається з кимось. І, звичайно ж, … коли я сів у свою машину, вона легко завелася і я без проблем доїхав додому. Завтра я поїду в автомайстерню на техогляд, але підозрюю, що механік не знайде ніякої поломки"[3].

Чи довіряє нам Господь стати відповіддю на чиюсь молитву? Чи може Він розраховувати, що ми будемо дослухатися до спонукань Святого Духа? Чим більше ми дослухаємося до спонукань Духа, тим більше нагод Господь даватиме нам бути відповіддю на чиюсь молитву.

4. Пасти Його ягнят і овець

У тій розмові Ісуса з Петром Його першою порадою було: "Паси ягнята Мої!" Спаситель знає: якщо ми пасемо ягнят, то нам не треба буде шукати загублених овець. Можливо, хтось із нас має молодших братів чи сестер, племінників чи племінниць або інших знайомих, кому треба допомога. Будьмо ж чудовим прикладом для них і давайте знаходити ягнят, яким потрібна наша допомога.

Чи ви будете шукати ягня й допомагати йому? Чи ви будете, як пастир, достатньо заслуговувати на довіру, щоб турбуватися про ягнят та овець, як просив нас про це Спаситель?

Питання, яке Спаситель поставив Петру, можна поставити й кожному з нас: "Чи ти любиш Мене?" Якщо ми живемо з чистою побожністю: відвідуємо вдів і турбуємося про них, допомагаємо сиротам, турбуємося про бідних і нужденних та пасемо Його овець і ягнят, то показуємо Спасителю, що любимо Його! Якщо ми будемо робити так, то будемо щасливими, будемо відчувати Святого Духа і будемо відчувати себе ближче до Нього. ■

З виступу "Чиста побожність" на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга—Айдахо 13 січня 2015 р. Повний текст виступу англійською мовою можна знайти на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ:

1. Старійшина Джеффрі Р. Холланд, "Хіба всі ми не є жебраками?", *Ліягона,* лист. 2014 р., сс. 40–42.
2. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News,* June 18, 1856, 116.
3. "Friends Are God's Way of Taking Care of Us," lisburn.com/stories/friends_are_gods_way.html.

"БРАТАМ НЕСТИ ТВОЇ ДАРИ"

"Хоч я можу і не бути сторожем для брата, але я є братом мого брата, і оскільки "в усьому Боже мій, благословенний я: … тому так хочеться мені братам нести Твої дари".

Старійшина Джеффрі Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Хіба всі ми не є жебраками?", *Ліягона,* лист. 2014, с. 42.

Десятина,

БОЖИЙ РОЗКЛАД І ТРАНСПОРТ

Атіліо Коітіньйо Гусман

Одного разу в суботу ми з дружиною зрозуміли, що у нас недостатньо грошей, щоб оплатити проїзд в громадському транспорті, аби наступного дня поїхати до церкви, і не було можливості зняти готівку. Наша десятина лежала в конверті для пожертвувань, готова для того, щоб передати її єпископу. Ми почали обговорювати, як доберемося до церкви. Якщо візьмемо гроші з десятини, щоб заплатити за проїзд, то, мабуть, Господь зрозуміє нас; однак ми вирішили, що це неправильно.

Інша можливість—не іти до церкви. Мабуть, Господь зрозумів би і це, оскільки ми ніколи раніше не пропускали богослужінь. Однак, якщо ми так зробимо, то не зможемо передати десятину єпископу, тож цей варіант також не був прийнятним.

Намагаючись бути вірними, ми вирішили вийти раніше, ніж завжди, і піти до церкви пішки. Того чудового недільного ранку ми вирушили до дому зборів, який знаходився майже за 5 км від нашого дому. Для наших чотирьох дітей (найстаршому було 6 років), то була розвага, і їм подобалося бігати і гратися, поки ми були в дорозі.

Коли ми дійшли до певного місця на широкій небезпечній вулиці, я почув, як Дух мені каже: “Вам слід перейти дорогу зараз”. Я сказав про це дружині, і вона відповіла, що це небезпечно, бо на тій ділянці вулиця починала повертати, і ми не побачимо машин, що наближаються. Я відповів, що за моїми відчуттями нам слід перейти дорогу тут, тож ми швидко перейшли, при цьому я і дружина тримали по двоє дітей. Як тільки ми ступили на тротуар, з того

ІЛЮСТРОВАНО ДАГОМ ФЕККЕЛОМ

У нас не було грошей, щоб поїхати до церкви, тож ми вирушили пішки.

боку зупинилася машина і водій запитав: “Ви йдете до церкви?”

Водієм був брат, який був не з нашого приходу, але я раніше зустрічав його, коли був у його приході. Ми відповіли ствердно, і він сказав, що може нас підвезти. Коли ми сіли в машину, той брат пояснив, що ніколи не їздив цією дорогою, і зараз він їхав лише тому, що його партнер по бізнесу загубив ключі від офісу і він віз йому свої ключі.

Я подумав про себе, що все це сталося не випадково. Господь знав, що нам потрібно дістатися до церкви. Наша десятина лежала в моїй кишені, і це давало нам можливість навчити своїх дітей, які благословення приносить сплата десятини. Ми приїхали в дім зборів раніше, ніж будь-коли, відчуваючи радість і вдячність. Ми були на всіх зборах, і нікому не казали про те, що сталося.

Влітку в Сан-Паулу дуже спекотно, особливо в середині дня, коли й закінчувалися збори в церкві. Ми готувалися йти додому, коли хтось до нас підійшов і запитав: “Вас хтось підвозить додому?” Ми відповіли заперечно, і той чоловік сказав: “Якщо хочете, я вас підвезу”. Ми з дружиною багатозначно усміхнулися одне одному і погодилися.

Неодноразово Господь щедро благословляв нас за послух. ■

Автор живе в Сан-Паулу, Бразилія

ПОСЛУХ ВЕДЕ ДО ЩАСТЯ

“Коли ми виконуємо заповіді, то наше життя буде щасливішим, більш наповненим і менш складним. Нам буде легше справлятися зі своїми труднощами й проблемами, і ми отримаємо Його обіцяні благословення. І хоч Він дає нам закони і заповіді, Він також і дозволяє нам вибирати: приймати їх або відкидати їх. Наші рішення стосовно цього будуть визначати нашу долю. …

Давайте усвідомимо, що наше найбільше щастя в цьому житті прийде, коли ми дотримуємося Божих заповідей і слухаємося Його законів!”

Президент Томас С. Монсон, “Виконуйте заповіді”, *Ліягона*, лист. 2015, сс. 83, 84.

Старійшина Рональд А. Разбанд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Віра, неупередженість і свобода віросповідання

Якщо ви приймаєте запрошення простягнути руку іншим в дусі неупередженості, то ви сильніше відчуєте любов Спасителя до вас і до всіх дітей Небесного Батька.

Я припускаю, що дехто з вас слова "свобода віросповідання" сприймає більше як "свобода дискримінувати". Я хочу поговорити з вами про цей погляд та допомогти вам зрозуміти, що має на увазі Церква, коли говорить про свободу віросповідання і чому вона є настільки важливою для вашого майбутнього та для Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я також планую поговорити про побоювання та непорозуміння, які можуть виникати в декого з вас, коли мова заходить про свободу віросповідання.

Декому з вас важко зрозуміти, яку роль відіграє релігія в суспільстві, політиці та громадських питаннях. Дехто з вас не розуміє, чому релігійні групи взагалі долучаються до політики, і часто ви можете скептично ставитися до того, що керує релігійними людьми, коли вони так чинять. Колективний голос груп людей, які вважають, що релігії не слід брати участь в політичних обговореннях, стає все гучнішим в останні роки.

Можливість бути долученими до політичного процесу—це привілей, даний людям в більшості країн. Закони і законодавство відіграють важливу роль у формуванні соціальної та моральної культури. Нам потрібно, щоб кожна людина в суспільстві відігравала активну роль, залучаючись до соціального діалогу, який допомагає створювати закони й законодавство, що є справедливими для кожного.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЇ ДЕВІДА СТОКЕРА, ВИКОРИСТАНО ФОТОГРАФІЇ THINKSTOCK З DIGITALVISION, ISTOCK, MONKEY BUSINESS, PHOTOS.COM, STOCKBYTE ТА TOP PHOTO GROUP

Свобода для всіх

Що ми маємо на увазі, говорячи про свободу віросповідання? Я хочу розказати вам історії двох людей. Я хотів би, аби під час моєї розповіді ви подумали про те, що відчували б ви на місці когось із них.

Перша історія про людину, яку я назву Ітаном. Він недавно почав працювати, прагнучи зробити кар'єру, про яку мріяв, і йому хотілося справити хороше враження. На роботу він приходив рано і залишався на робочому місці допізна. Він працював над додатковими проектами й прекрасно виконував свою роботу. Багатьом колегам він дуже подобався, і він насолоджувався своєю роботою. Одного дня за обідом у товаристві двох колег він відчув, що може сказати їм, що він гей. Настало незручне мовчання, бо ніхто не знав, як на це відреагувати. Ітан був розчарований холодною реакцією своїх колег, він відчув себе ображеним і відкинутим.

Після того спільного обіду Ітан відчував на роботі все більшу ніяковість. Йому здавалося, що він беззахисний і його менше цінують. Він виявив, що його виключили з великих проектів, що його вже не запрошували на розваги після роботи і що продуктивність його праці почала знижуватися, бо він відчував, що вже не належить до колективу і він тут не є бажаним. Через кілька місяців його звільнили, бо його начальник відчував, що він їм не підходить. Як би там не заперечували, Ітан знав: звільнили його через те, що він гей.

А тепер я хочу розказати про Саманту. Саманта тільки-но почала працювати в канцелярії місцевого університету. Вона була в захваті від того, що могла працювати в атмосфері, сповненій різних думок, ідей і ситуацій, які стимулювали її до праці. Одного дня до Саманти підійшла її колега і сказала, що вона чула, ніби Саманта—мормонка, і спитала, чи це правда. Саманта радісно відповіла, що так воно і є, однак запитання, яке прозвучало потім, здивувало її.

"Так чому ж ви ненавидите геїв?"—спитала її колега. Саманту це питання здивувало, але вона спробувала пояснити свої вірування в Бога та Божий план для Його дітей, який, як вона сказала, містить настанови стосовно моральної та сексуальної поведінки. Її колега не погодилась, сказавши їй, що решта суспільства давно вже прогресувала за межі цих переконань. "А до того ж,—сказала вона,—в історії повно людей, які використовують релігійні вчення, щоб вести війни та ізолювати соціально вразливі групи".

Саманта знову сказала про свої переконання та її розуміння Божої любові до всіх людей, а потім попросила свою колегу поважати її право на вірування. Ця колега відчула, що має розказати іншим співробітникам про їхню розмову, і в наступні кілька тижнів Саманта відчувала себе все більш ізольованою, оскільки все більше й більше колег виявляли їй невдоволення своїми запитаннями та нападками.

Начальник Саманти, помітивши, що на робочому місці дедалі більше ведеться розмов на релігійні теми, попередив її, що проповідування на роботі загрожує тим, що вона може втратити свою роботу. Як і у випадку з Ітаном, працювалося їй все гірше. Не чекаючи на звільнення, Саманта почала шукати іншу роботу.

Ось такі гіпотетичні історії, і все ж вони не гіпотетичні. Є багато Самант та Ітанів. Проте ми вибираємо жити, і яким би не був наш вибір, усі ми маємо загальнолюдську природу і прагнення до справедливості й доброти. Ітана не слід було звільняти з роботи через те, що він гей, а Саманту не слід було утискувати за її релігійні переконання. Обох критикували, засуджували і звинувачували несправедливо.

У сьогоднішньому суспільстві це політкоректно—співчувати Ітану в його ситуації, але менш політкоректно

ВАЖЛИВІСТЬ СВОБОДИ ВІРОСПОВІДАННЯ

"Ми повинні розуміти, що правильне використання нашої свободи вибору залежить від наявності в нас свободи віросповідання. Ми вже знаємо, що Сатана не бажає, аби ми мали цю свободу. Він намагався знищити моральну свободу вибору на небесах, і зараз на землі він нестримно підриває свободу віросповідання, протистоїть їй і поширює замішання стосовно неї—стосовно того, що вона собою являє і чому вона необхідна для нашого духовного життя і самого нашого спасіння".

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Збереження свободи вибору, захист свободи віросповідання", *Ліягона*, трав. 2015, с. 111.

співчувати Саманті в її ситуації. Справу Ітана може підхопити якась група захисників як ще один приклад дискримінації геїв. І справді, він заслуговує захисту.

А як же у випадку із Самантою? Хто буде захищати її право на релігійне переконання? Як же бути з її правом жити відповідно до того, як має жити віруюча людина, яка зобов'язалась любити кожного і служити кожному, але яка також має право вибирати, що є правильним, а що неправильним, і жити за своїми переконаннями?

Справедливість для всіх

Наше суспільство стало настільки засліпленим у своєму прагненні якось загладити неправомірну дискримінацію якогось одного класу людей, що тепер воно опинилося в небезпеці створення ще одного класу постраждалих—віруючих людей, таких як ви і я.

Уже стосовно деяких релігійних шкіл виникають сумніви, оскільки вони вимагають, щоб студенти й викладачі дотримувалися кодексу честі, який вимагає вірності й цнотливості. Керівники великих компаній були усунуті чи були змушені звільнитися, оскільки їхні релігійні погляди вже більше не вважаються політично прийнятними. А деякі підприємці змушені були закрити свій бізнес через те, що проголошували свої переконання.

Попри все те, що ви могли чути або читати протягом років, Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів послідовно виступала за свободу вибору і свободу совісті. Багато років тому пророк Джозеф Сміт (1805–1844) написав: "Ми вважаємо, … що всі люди створені рівними і що всі мають привілей самостійно обдумувати все те, що має відношення до совісті"[1].

Пізніше він написав: "Якщо … я готовий померти за "мормона", то я … так само готовий померти, захищаючи права пресвітеріанина, баптиста або хорошої людини будь-якої іншої деномінації; бо той самий принцип, який може порушувати права святих останніх днів, може порушувати права католиків або представників

Пророк Джозеф Сміт написав: Ми вважаємо, … що всі люди створені рівними і що всі мають привілей самостійно обдумувати все те, що має відношення до совісті".

Ісус не брав до уваги етнічне походження людей, їхнє соціальне становище та їхні обставини, щоб навчати їх простій істині.

будь-якої іншої деномінації, які можуть бути непопулярними і надто слабкими, щоби захищати себе”[2].

То якою ж є позиція Церкви стосовно свободи віросповідання? Я можу запевнити вас, що апостоли і пророки, відчуваючи натхнення з небес, приділили велику увагу цьому питанню. Ми вважаємо, що необхідно виконувати заповіді Бога, які було дано для того, щоб ми отримали своє вічне щастя. Однак Бог не буде “тягти насильно до небес”[3]. Ми віримо у створення простору для кожного, щоб людям жити за їхніми переконаннями, але при цьому не порушувати права і безпеку інших. Коли права однієї групи суперечать правам іншої, то ми повинні дотримуватися принципу—бути справедливими й чутливими до якомога більшої кількості людей. Церква вірить в “справедливість для всіх” і навчає цьому[4].

Захист свободи совісті має на меті збереження за людиною її способу мислення й почуттів і збереження права цієї людини діяти за тими переконаннями. Я говорю про тих, хто каже вам, що думки, почуття та переконання, які ви маєте, є недопустимими, нічого невартими або неприйнятними через те, що ваші погляди непопулярні. Війна на небесах велася за свободу вибору, і це є грубим порушенням тієї свободи вибору—змушувати вас зрадити своїй совісті через те, що ваші погляди не збігаються з поглядами натовпу.

Будь ласка, не зрозумійте мене неправильно. Коли я говорю про те, що слід бути справжніми, я не маю на увазі, що Господь дає нам зелене світло, щоб жити так, як ми вибираємо, і при цьому не мати наслідків. Ми й далі є відповідальними перед Ним за свій вибір. Він сказав: “Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!” (Матвій 5:48). Заповідь прагнути досконалості означає, що ми починаємо там, де є, і прагнемо Господньої допомоги, щоб піднятися туди, куди Він хоче, щоб ми рухалися. Аби залишатися вірними своїй автентичності, нам потрібно докладати зусилля й збільшувати своє світло, знання та розуміння.

В історії молодше покоління є найбільш "просунутим". Вони завжди підключені до нового. І ви знаєте, що все в Інтернеті завжди на 100 відсотків точно, чи не так? Звичайно ж, ні. Тому й не вірте всьому, що бачите в Інтернеті стосовно Церкви та її позиції щодо прав геїв.

Нещодавній приклад підходу Церкви стосовно "справедливості для всіх" був показаний у січні 2015 року, коли Церква провела прес-конференцію з трьома апостолами і членом генерального президентства Товариства молодих жінок, щоб нагадати нашим членам Церкви, громаді та законодавчим органам штату Юта про те, що Церква виступає за збалансований підхід, який зберігає права всіх людей.

На тій конференції старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав наступне: "Ми закликаємо органи місцевого, державного та федерального управління служити усім своїм людям, запроваджуючи закони, які захищають важливі релігійні свободи осіб, сімей, церков та інших груп віруючих, у той же час захищаючи права наших ЛГБТ громадян [лесбіянок, геїв, бісексуалів і трансгендерних людей] у таких сферах, як право на житло, працевлаштування та публічний доступ до готелів, ресторанів і транспорту, оскільки вони не можуть користуватися такими правами у багатьох частинах країни"[5].

Після того як через шість тижнів було прийнято рішення про захист як ЛГБТ, так і віруючих людей, наші провідники Церкви та інші привітали ЛГБТ-спільноту. Обнадійливо було бачити їх захищеними від виселення, дискримінації у питаннях житла або звільнення з роботи через їхню сексуальну орієнтацію. Ми також привітали наших релігійних друзів з інших деномінацій, бачачи їх так само захищеними на робочих місцях та в публічній сфері.

Юта—і Церква—мали загальнонаціональне висвітлення в новинах й отримали похвалу за такий історичний компроміс. А тепер зверніть увагу на те, що не було пожертвувано ніякими доктринальними чи релігійними принципами. Не було внесено жодних змін ні в моральний закон Бога, ні в наше переконання в тому, що сексуальні стосунки повинні існувати тільки в шлюбі між чоловіком і жінкою. Наслідок був справедливий для всіх, і в ньому відобразилася незмінність у дотриманні моральних норм та вчень і в повазі до інших.

Послання про справедливість

Мало хто з нас буде відігравати помітну роль в державі і правотворчості, тому ви можете дивуватися, як ця тема стосується вас особисто у вашому щоденному житті. Я хотів би поговорити про три речі, які ви можете робити, аби підтримувати й поширювати послання про справедливість.

По-перше, намагайтеся дивитися на інших через призму справедливості. Для цього ви спершу маєте визнати, що Небесний Батько любить всіх Своїх дітей однаково. Він сказав: "Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!" (Іван 13:34). Не існує жодного вибору, гріха чи проступку, які можете зробити ви чи хтось інший і які б змінили Його любов до вас чи до тих людей. Це не означає, що Він виправдовує грішну поведінку або заплющує на неї очі, так само, як і ми—стосовно себе чи інших. Але це означає, що ми з любов'ю простягаємо руку, щоб переконати, допомогти і врятувати.

Коли ви відчуваєте, що вас люблять—цілковито й абсолютно,—тоді вам легше любити інших і дивитися на них так, як дивиться на них Спаситель. Будь ласка, звертайтеся у молитві до нашого Спасителя і просіть, щоб отримати Його чисту любов—як до самих себе, так і до інших людей. Він пообіцяв, що ви відчуєте Його любов, якщо попросите про неї з вірою (див. Мороній 7:48).

Якщо ви будете сповнені цієї чистої любові, вона буде направляти ваші думки й дії, особливо в питаннях політики, які часом можуть викликати суперечки. Напруженість може легко виникати, коли ми обговорюємо питання політики, а особливо, коли ми обговорюємо питання свободи віросповідання. Якщо ми не контролюємо себе в таких ситуаціях, то будемо виглядати не по-християнськи перед своєю сім'єю, друзями, сусідами та знайомими.

Згадайте, як поводився Спаситель, коли ставилися непрості запитання і коли було важко погодитися з чиєюсь точкою зору. Він залишався спокійним, Він виявляв повагу, і Він навчав істині, але Він ніколи не змушував нікого жити так, як Він навчав.

По-друге, нехай справедливість направляє вас у ставленні до інших. Ісус не брав до уваги етнічне походження людей, їхнє соціальне становище та їхні обставини, щоб навчати їх простій істині. Згадайте жінку-самарянку біля криниці (див. Іван 4:5–30), римського сотника (див. Матвій 8:5–13; Лука 7:1–10) і

митника, який не викликав симпатії (див. Лука 18:9–14). Господь наказав нам наслідувати Його приклад, сказавши: “Слідуйте за Мною, і робіть те, що, як ви бачили, Я робив” (2 Нефій 31:12). Не засуджуйте людей або не ставтеся до них несправедливо через те, що вони грішать або роблять не так, як ви чи ми.

Можливо, коли прагнеш справедливо ставитися до інших, найважче знайти баланс, необхідний для підтримки свободи віросповідання, коли у вас є друзі або члени сім’ї, які мають потяг до осіб своєї статі або які твердо виступають на підтримку прав ЛГБТ. Декого з вас непокоїть, що ви будете здаватися нетолерантними чи байдужими, якщо будете прагнути захисту, щоб виявляти свою віру прилюдно й вільно.

Знову ж таки, вивчайте життя нашого Спасителя і шукайте Його настанов. Спаситель показував досконалим чином, як простягати руку допомоги з любов’ю та підбадьорити, і одночасно дотримуватися того, що, як ми знаємо, є істинним. Згадайте про випадок з жінкою, схопленою у перелюбі: Господь попросив, щоб той, хто не має гріха, виступив уперед і першим кинув в неї камінь. І коли таких не виявилось, наш Спаситель, Який був безгрішний, сказав: “Не засуджую і Я тебе. Іди собі, але більш не гріши! (Іван 8:11). Прощення й доброта, які Він виявив до неї, не суперечили Його вченням про те, що статеві стосунки призначені для чоловіка і дружини, які офіційно й законно одружені. Ви також можете бути непохитними в тому, що є правильним, та в істині, і все ж ставитися до людей з добротою.

Коли друзі й послідовники Христа припинили стосунки з Ним, Йому це було сумно й боляче. Але коли стосунки припинилися, то це сталося тому, що іншим було незручно з Його вченнями, а не тому, що Йому було незручно з цими людьми.

Якщо ми прагнемо справедливо ставитися до інших людей, то ми повинні пам’ятати про принцип свободи вибору. Ми повинні завжди поважати здатність інших людей робити вибір і просити, щоб і вони ставилися до нас з такою ж люб’язністю. Говорячи з іншими про свободу віросповідання, ми повинні завжди пам’ятати, що ми можемо не погоджуватися, але при цьому не викликати неприємних почуттів до себе. Будь ласка, не ухиляйтеся від діалогу на важливі теми тільки через свої побоювання, що це може бути для вас важко або незручно. Ми можемо молитися про допомогу, і ми можемо очікувати, що Спаситель допоможе нам говорити й діяти так, як це Йому приємно.

ПІДТРИМУЙТЕ І СПРИЯЙТЕ ДОТРИМАННЮ СПРАВЕДЛИВОСТІ ЗАВДЯКИ НАСТУПНОМУ:

1. Дивіться на інших через призму справедливості.
2. Нехай справедливість направляє вас у ставленні до інших.
3. Відстоюйте справедливість, якщо бачите, що чиїсь права утискуються.

По-третє, відстоюйте справедливість, якщо бачите, що чиїсь права утискуються. Старійшина Л. Том Перрі (1922–2015), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, був прекрасним прикладом людини, яка вірила в шлюб між чоловіком і жінкою, і все ж він з готовністю відстоював права інших. Він залишив приклад гарантії того, що права інших людей захищалися, коли він був свідком несправедливого ставлення або незбалансованості в законі.

З часів Джозефа Сміта і до наших днів наш спадок—простягати руку допомоги тим, хто потерпає від порушення законів і образ, але при цьому не йти на компроміс стосовно доктрини, змінювати яку ми не в праві.

Будьте активними

І ось я переходжу до останнього пункту: необхідно, щоб ви були активними в цьому питанні. Я стою пліч-о-пліч з провідниками нашої Господньої Церкви, коли кажу: нам потрібно, щоб ваше покоління мало природне розуміння того, що таке співчуття, повага і справедливість. Нам потрібен ваш оптимізм і ваша рішучість долати ці складні соціальні проблеми.

У нас є віра, що ви будете звертатися до Спасителя, щоб зрозуміти, як жити життям, подібним до Христового, і в той же час виявляти справедливість та любов до

тих, хто не поділяє ваших переконань. Ми знаємо, що ви хочете бути частиною чогось значущого, і ми знаємо, що ви непохитні і здатні до співпраці.

Але найважливіше—нам потрібно залучати вас до діалогу стосовного складнощів цього питання та знайти найкращий спосіб поширити справедливість на кожного, в т.ч. й на віруючих. Ці бесіди мають відбуватися в наших школах, у нас вдома та під час нашого спілкування з друзями й колегами.

Ведучи такі бесіди, будь ласка, пам'ятайте про ці три принципи: дивитися на інших крізь призму справедливості; ставитися до них з повагою й любов'ю; і очікувати такого ж ставлення до себе.

Більше любові

І нарешті, я хочу залишити вам своє свідчення і засвідчити вам: якщо ви дослухаєтеся до запрошення простягнути руку іншим в дусі справедливості, то відчуєте більше любові Спасителя до себе й усіх дітей Небесного Батька. Ваш приклад виявлення поваги і справедливого ставлення відчинить двері і приведе до дружби, якою ви будете дорожити все ваше життя.

Я свідчу вам, що наш Небесний Батько живе, що Він знає вас і що Він любить вас особисто. Він поряд, щоб допомогти вам. Він відкрив Свій план для нас не тільки для того, щоб ми могли повернутися й жити з Ним вічно, але й для того, щоб ми могли бути благословенними й щасливими в цьому житті. Якщо ви дотримуєтеся Його вчень і якщо ви простягаєте руку допомоги іншим з любов'ю та увагою, то відчуєте навіть ще більше Його силу й любов. ■

З виступу "Свобода віросповідання і неупередженість по відношенню до всіх", що прозвучав на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга 15 вересня 2015 р. Повний текст виступу англійською мовою можна знайти на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ:

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 348.
2. *Учення: Джозеф Сміт* [2007], с. 348.
3. "Свободу волі мають всі", *Гімни,* № 140.
4. "Transcript of News Conference on Religious Freedom and Nondiscrimination", Jan. 27, 2015, mormonnewsroom.org.
5. Dallin H. Oaks, in "Transcript of News Conference on Religious Freedom and Nondiscrimination".

Спаситель показував досконалим чином, як простягати руку допомоги з любов'ю та підбадьорювати, і одночасно дотримуватися того, що, як ми знаємо, є істинним.

ВИБИРАЙТЕ ЖИТТЯ: ДОЛАЙТЕ ДУМКИ ПРО САМОГУБСТВО

Світло для світу допомогло мені пройти через темряву моєї сезонної депресії.

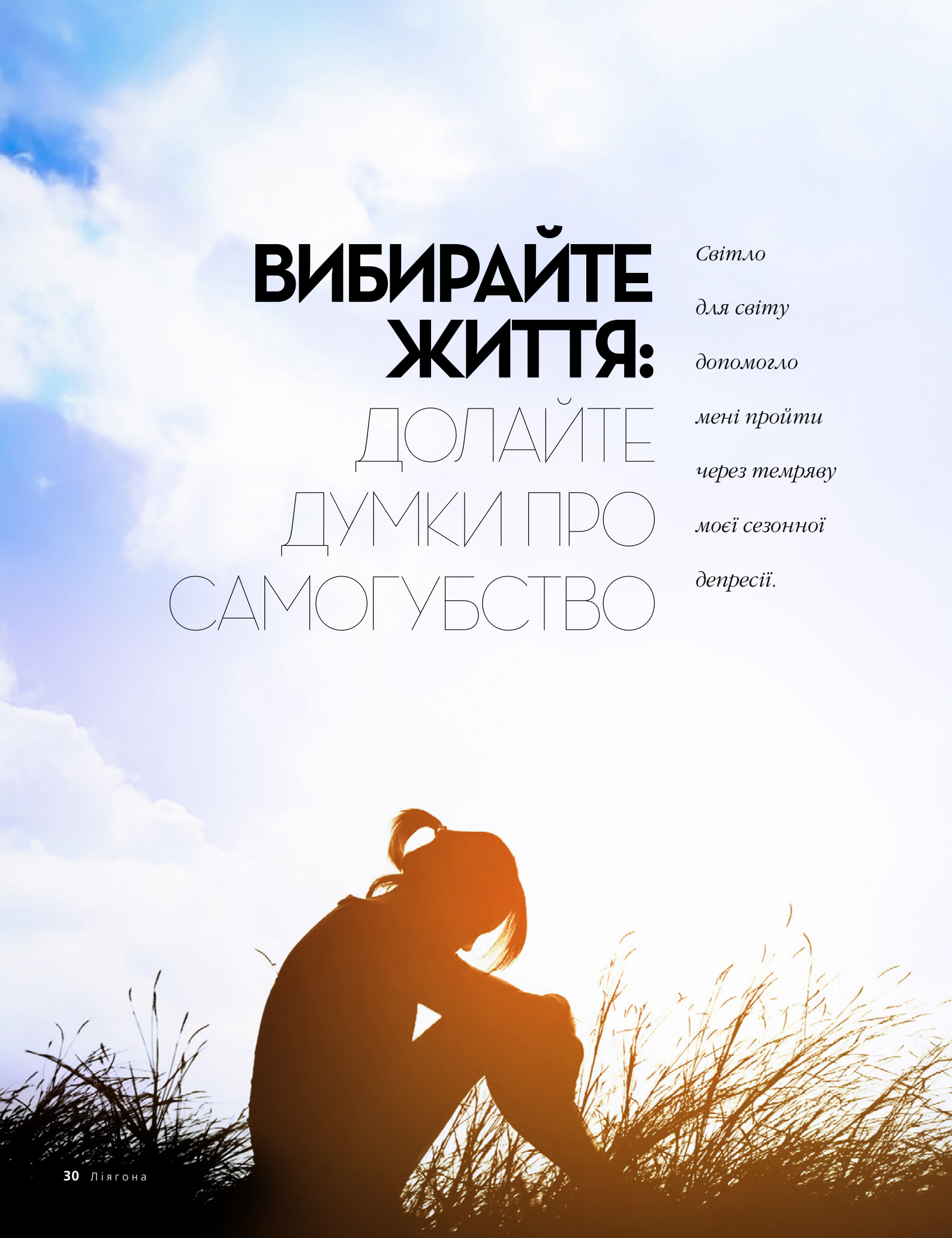

Ім'я не вказується

Я почала боротися з думками про самогубство невдовзі після того, як переїхала у холодне місто в Ісландії, де через брак сонячного світла у зимовий період у мене виник важкий сезонний афективний розлад (САР). Коли мій біль посилювався настільки, що не було сили витримати, я думала про самогубство.

Протягом першого року я сприймала це як депресію. Мені страшно було розказати комусь про мої думки, навіть чоловіку. Ніхто у моїй сім'ї чи в церкві не знав, що я страждаю від загрозливої для життя хвороби, вони бачили в мені активного члена Церкви з палким свідченням і їм здавалося, що в мене немає жодних серйозних проблем. Я часто молилася, благаючи про полегшення, і Небесний Батько зміцнював мене. Я стала більш уважно ставитися до свого харчування, часто робила фізичні вправи, заглиблювалася у вивчення Писань, служила іншим і виконувала всі заповіді. Та цього було недостатньо.

Депресія навалювалася на мене, як гігантська хвиля. Тож я більш старанно все робила і більш палко молилась, але мені не завжди вдавалося втекти від тієї хвилі. Я пливла проти течії, молячись, щоб мені дожити, хоч поки мої діти повернуться додому зі школи або хоч до обіду. У деякі дні я жила від хвилини до хвилини, докладаючи усю силу волі, аби позбутися своїх думок та імпульсів.

Пам'ятаю, що коли я відчула сильні психічні страждання в перший раз, то ледь не вчинила самогубство. Я не планувала й не задумувала цього—я просто на якийсь час втратила здатність логічно мислити. І тільки потім я усвідомила, наскільки близько я підійшла до того, щоб позбавити себе життя. Я роздумувала, що ж зі мною не так. Я сказала собі, що у мене не повинно бути думок про самогубство, і я вдавала, ніби вони у мене ніколи не виникали. Я переконала себе, що більше ніколи не матиму таких думок.

Однак думки про самогубство продовжували й далі приходити у мій розум тоді, коли я найменше чекала їх. Спокуса припинити свій страшний біль була дуже сильною. Але я хотіла одужати. Хоч я тоді й не розуміла, що страждаю від гострого захворювання (хвороби, яка є тяжкою і виникає зненацька), та все ж знала, що можу вилікуватися. Тому я попросила про благословення священства.

Мій чоловік, не знаючи про мої страждання, сказав багато чого під час благословення, і це вказало мені на те, що Небесний Батько знає про мене. Він пообіцяв мені, що я подолаю свої труднощі. Негайного зцілення обіцяно не було, але я прийняла те, що Небесний Батько буде допомагати мені в подоланні труднощів.

ФОТОГРАФІЯ © ISTOCK/THINKSTOCK

Настало літо з його яскравим сонячним світлом і довгими днями. Ніколи не було темно, навіть посеред ночі. Я була щаслива і знову відчувала себе такою, як я є. Але коли у вересні дні почали стрімко коротшати, моя депресія повернулась і думки про самогубство почали проникати у мій розум. Я злякалась. Спершу я спробувала те, що пробувала і в попередній рік: більше молитися, більше робити фізичних вправ і більш старанно робити все, чим займалася. Але думки про самогубство ставали все настійливішими і все сильнішими. Я боролася з цим два місяці і зрештою зрозуміла: самотужки я вже не переживу ще одну зиму. Я усвідомила, що Небесний Батько благословив нас: у нас є сучасна медицина і лікарі. Аби одужати, мені потрібно було мати бажання розказати іншим про свою депресію і звернутися до лікаря.

Найважчим для мене було попросити про допомогу. Мене душили сльози, коли я розказувала своєму чоловіку про свою депресію і що мені потрібна допомога. Я не могла вимовити вголос слово *самогубство*. Чоловік записав мене на прийом до психіатра.

Лікар виписав мені ліки, які допомогли пережити зиму. Як і для багатьох людей, мені важко було підібрати дозу й уникнути побічних наслідків. Це викликало додаткове напруження у шлюбних стосунках та сім'ї, але чоловік і діти підтримували мене.

Коли прийшла весна, моя глибока депресія пройшла і ліки мені вже не були потрібні. Ми переїхали в сонячне місто. Я думала, що все було добре і моя психічна хвороба вже залишила мене. Але цілком зціленою я не була. Відчуття провини викликало в мене попередні думки, почуття та імпульси. Мені не подобалося, що мої діти-підлітки знали про моє бажання накласти на себе руки. Я відчувала, що змарнувала більше року свого життя.

Також мені ставало страшно, особливо коли у вересні знову коротшали дні. Щодня до мене приходили сильні спогади про минулі почуття, і я боялася, що знову страждатиму від гострої депресії. Однак я могла відчути Господню руку у моєму житті, коли мене привели до чудового лікаря й почали лікувати. Я дізналася, що страждала також і від посттравматичного стресового розладу (ПТСР). Під наглядом свого лікаря я позбулася ПТСР.

І тоді я побачила чудо. Після могутньої молитви і прагнення застосувати Спокуту Спасителя у моєму житті Господь забрав мої почуття вини—швидко, помітно й відчутно. Його голос пояснив, що я не повинна відчувати за собою вину, бо моя депресія була не моєю провиною. Ісус Христос несе цей тягар за мене завдяки силі Його Спокути. Я знову сповнилася світла й відчула надію.

Я не знаю всіх причин, чому я мала пройти через ці випробування загрозливою для життя хворобою. І хоч я все те пам'ятаю, розумові й психічні страждання минулись. Щодня я вдячна за мою сім'ю, мого лікаря і мій час тут, на землі. Завдяки своїй хворобі я навчилася співчувати іншим і любити їх. Я виросла в емоційному й духовному плані і набула знання, якого б інакше не мала. У мене були безцінні духовні моменти з моїм Небесним Батьком і моїм Спасителем. Усе пережите мною посилило бажання триматися за життя. ■

ЯК СКЛАСТИ ПРОФІЛАКТИЧНИЙ ПЛАН, ЩОБ УБЕРЕГТИСЯ ВІД САМОГУБСТВА

Даг Томас
Дипломований клінічний соціальний працівник

Ви можете скласти план безпеки, щоб, коли у вас виникають думки зашкодити собі, ви могли почати з кроку 1 і робити далі наступні кроки, поки не відчуєте себе у безпеці. Найкраще такий план скласти до того, як ви відчуєте, що опинилися в кризовій ситуації. Тримайте свій план там, де ви можете його легко знайти, наприклад, у мобільному телефоні. Існують веб-сайти і додатки, на яких є корисні шаблони для заповнення, або ви можете скласти власний план з допомогою фахівця (див. крок 6 нижче), або ж зробити це самостійно, дотримуючись таких порад:

1. **Розпізнайте попереджувальні сигнали.**
   Які саме думки, настрої та звички підказують вам, що у вас може виникнути кризовий стан? Запишіть їх своїми словами. Наприклад: "Коли я скасовую всі свої заходи і хочу тільки спати". "Коли я зациклююся на думці, що я—тягар". "Коли відчуваю якусь збудженість, неначе мені необхідно негайно щось зробити, щоб позбутися болю". Якщо звернути увагу на ці попереджувальні сигнали, то це допоможе вам знати, що вам потрібно почати діяти за своїм складеним планом.
2. **Намагайтеся заспокоїтися й утішити себе.**
   Складіть список того, що заспокоює і розслаблює вас і що ви можете зробити, коли до вас приходять думки або сильне бажання завдати собі шкоди. Наприклад, це може бути: піти на прогулянку, прийняти теплу ванну, зробити фізичні вправи, помолитися або зробити запис у щоденнику,
3. **Подумайте про свої причини, щоб жити далі.**
   Часом біль може заглушати позитивні почуття. Складіть список, щоб нагадувати собі про людей, яких любите, про те, що ви любите робити, про благословення, за які відчуваєте вдячність.
4. **Зверніться до інших людей і попросіть допомогти.**
   Складіть список із кількох людей (вказавши й номери телефонів), з якими ви можете поговорити і які були б готові й здатні допомогти вам виконати до кінця ваш план безпеки, коли ви опинитеся в кризовому стані. Цими людьми можуть бути друзі, члени приходу і члени сім'ї.
5. **Переконайтеся, що ви у безпечному оточенні.**
   Для цього ви можете попросити когось допомогти вам позбутися того, чим ви ймовірно зашкодите собі, або кудись піти й ходити там, поки ваші почуття не зміняться. Складіть список місць, де ви будете перебувати серед людей, наприклад: парки, спортивні зали, кінотеатри і т.д., це безпечні місця, де ви зможете відволіктися.
6. Якщо у вас не зникає бажання завдати собі шкоди, **зв'яжіться з фахівцем.** Складіть список імен, номерів телефонів та адрес лікарів-консультантів, швидкої допомоги та гарячих ліній. На сайті Suicide.org/international-suicide-hotlines.html є список гарячих ліній для десятків країн. Наприклад, у Сполучених Штатах це 1-800-273-TALK.
7. Якщо зробивши все це, ви все одно не відчуваєте себе у безпеці, **дзвоніть у швидку допомогу або йдіть у найближчу лікарню** та просіть там про допомогу.

ВІН МОЖЕ ЗЦІЛИТИ НАС

"Не існує фізичних страждань, духовних ран, душевних мук чи болю, недуг або слабкостей, з якими ви чи я стикалися у смертному житті, яких би спершу не відчув Спаситель. … Він здатен допомогти, торкнутися, підтримати, зцілити і зміцнити нас так, як самі ми ніколи б не змогли, і допомогти нам зробити те, що самі ми ніколи б не зробили, покладаючись лише на власні сили".

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Вони могли зносити свої тягарі з легкістю", *Ліягона*, трав. 2014, с. 90.

Примітка редакції: стаття в журналі наступного місяця буде про додаткову допомогу для тих, хто бореться з думками про самогубство. У статті "Suicide" (Самогубство) на сайті topics.lds.org також є корисні посилання, виступи та інформація.

“ЗБИРАЙТЕСЯ РАЗОМ в Моє ім’я”

Господь призначив ради приходів і філій, щоб вони допомагали нам служити в любові та єдності.

Джейкоб Р. Джоунс

Не так давно я побував на домашньому сімейному вечорі в одній сім’ї, яку дуже люблю,—це молоде подружжя з маленькою донечкою. Як їхній єпископ, я прийшов до них додому частково за спонуканням від Духа, а більшою мірою за спонуканням від стурбованих матері та сестри молодого батька цієї сім’ї, які теж були там присутні. Господь працював з цією сім’єю, щоб зробити великі зміни в їхньому житті та привести їх назад до благословень, які приносить євангелія та Церква. Але того дня щось відбулося.

Місяцями цього молодого батька дуже непокоїли думки, як забезпечити свою сім’ю. Він міг невдовзі втратити роботу, і разом з дружиною вони саме вирішували, чи не переїхати їм в інший штат. А це означало великі зміни для сім’ї. Раніше того дня цей батько дізнався, що довгоочікувана фінансова допомога не прийде; ця новина просто підкосила їх.

Коли я зайшов у їхню квартиру, то побачив на його обличчі велике збентеження. Відповідальність за забезпечення сім’ї та нерадісна новина великим тягарем лягли на плечі цього молодого батька.

Його дружина вибрала розділ з Писань для уроку, щоб поговорити про занепокоєння, яке пригнічувало їх. Батько прочитав увесь розділ. Можливо, ви згадаєте ці слова з Ісая 55:

“О, всі спрагнені,—йдіть до води, а ви, що не маєте срібла,—ідіть, купіть живности,—і їжте! І йдіть, без срібла купіть живности, і без платні вина й молока! …

Бо ваші думки—не Мої це думки, а дороги Мої—то не ваші дороги, говорить Господь” (вірші 1,8).

А потім сім’я обговорювала, що означають ці вірші для них. Дух Господа заповнив ту маленьку

ІЛЮСТРАЦІЇ ДЖУЛІ РОДЖЕРС

“Де двоє чи троє зберуться в ім’я Моє … знайте, там буду Я серед них” (УЗ 6:32).

квартиру, коли цей домашній сімейний вечір плавно перейшов у сімейну раду. Цей молодий батько розповів про свої страхи, занепокоєння та бажання, і всі виявляли одне до одного любов і турботу. Вони говорили про те, що робити, які в них є варіанти, яких дій треба вжити.

Це було дуже відверте обговорення. Де в чому думки не сходилися. Я відчував, що мені слід просто слухати й спостерігати. Нарешті чоловік і дружина одностайно вирішили, що вони повинні прийняти рішення разом, помолившись Господу. І тоді я висловив свою підтримку і підбадьорив їх.

Господній спосіб отримання одкровення

Я можу згадати всього кілька випадків, коли відчував Дух Господа сильніше, ніж в тій маленькій квартирі того вечора у смиренній сім’ї, яка боролася з труднощами. Це було виповненням обіцяння Господа, яке Він дав Своїм учням задовго до цього: “Де двоє чи троє зберуться разом в ім’я Моє, стосовно чогось, знайте, там буду Я серед них—так само Я є серед вас” (УЗ 6:32).

Ті слова від Спасителя не були просто хорошою порадою чи лише словами втішення. Для молодого пророка Джозефа Сміта та для Олівера Каудері тими словами Спаситель передав доктрину та окреслив, що треба робити для отримання одкровення, спрямування та прийняття рішень у Божому царстві.

Господь був на тій сімейній раді того вечора. Вони запросили Його Духа через молитву й читання Писань. Вони були об’єднані однією метою. Вони були сповнені любові одне до одного. Вони прийшли сюди зі своїми найкращими ідеями й досвідом і розказали про них одне одному та Господу та просили Його направити їх. Вони приймали рішення в єдності, а потім діяли.

Церква скеровується через ради

У Довіднику Церкви викладено доктрину про ради:

“Церква Господа управляється радами на генеральному, територіальному рівнях та рівнях колу і приходу. Ці ради відіграють фундаментальну роль у порядку Церкви.

Відповідно до ключів провідництва священства на кожному рівні провідники радяться разом заради благополуччя окремих людей і сімей”[1].

На всіх рівнях цієї Церкви ми прагнемо діяти за тими самими принципами, яких Спаситель навчав Своїх учнів і Олівера та Джозефа—збиратися разом в єдності й радитися.

Кожний приход має раду приходу, до складу якої “входять: єпископат, діловод приходу, виконавчий секретар приходу, провідник групи первосвящеників, президент кворуму старійшин, провідник місіонерської роботи приходу і президенти Товариства допомоги, Товариства молодих чоловіків, Товариства молодих жінок, Початкового товариства і Недільної школи”[2].

Уся робота, що виконується цією групою провідників приходу, зрештою, зосереджена на тому, щоб допомогти “окремим людям зміцнити свідчення, отримати спасительні обряди, дотримуватися завітів і стати відданими послідовниками Ісуса Христа”[3].

Можливо, ви вже чули вираз: “В радах є безпека”[4] Чому? Одна з причин—той простий факт, що ніхто з нас не є настільки розумним, як всі ми разом взяті. Кожен із нас приносить унікальне бачення, свій досвід та своє розуміння.

У Довіднику Церкви також вказано, що збори ради приходу можуть бути найефективнішими, якщо береться до уваги унікальне бачення кожного з членів ради: “Під

час зборів єпископ пояснює кожне винесене на розгляд питання, але, як правило, не приймає рішення щодо того, як саме його вирішити, доки не вислухає обговорення. Він заохочує до обговорення, не домінуючи в ньому. Він ставить питання і може попросити окремих членів ради внести їхні пропозиції. Він уважно слухає перед тим, як прийняти рішення. Такі обговорення мають сприяти появі духу натхнення"[5].

Кажучи просто, ми пропонуємо свої унікальні таланти, здібності та бачення. Ми благаємо Господа бути з нами, направляти нас Своїм Духом, додати нам те, чого нам не вистачає, і знати потреби членів приходу, яким служимо. Ми обговорюємо потреби сімей і окремих людей та намагаємося прийняти рішення в єдності. Потім ми беремося за роботу і просимо Господа благословити членів приходу.

Радитися разом у радах приходу

За вісім місяців до мого відвідування того домашнього сімейного вечора, що проводився тією молодою сім'єю, рада приходу зібралася в неділю вранці. Ми розпочали збори з молитви і подивилися відео про те, як допомогти окремим людям і сім'ям отримати благословення і обряди євангелії. Я спитав у членів ради, чи подумали вони про якусь людину під час перегляду цього відео. І це привело до обговорення стану цієї сім'ї. Усі сказали про свою любов до них. Ми говорили про можливі покликання, над чим би ми могли допомогти батькові працювати, щоб отримати Мелхиседекове священство, і як ми могли б допомогти цьому подружжю працювати разом, щоб отримати храмові обряди.

Як єпископ, я дав кілька доручень. Здавалося, що обговорення вже завершувалося, але відчувалося, що щось було не так. І тоді президент Товариства молодих жінок сказала: "Я думаю, ми надто поспішаємо. Я так відчуваю, що нам потрібно зосередитися на чомусь основному для них, наприклад, на домашньому сімейному вечорі, вивченні Писань і молитві". І тоді це відчуття, "що щось було не так", зникло. Вона говорила не від імені Товариства молодих жінок, а маючи любов до цієї сім'ї, і в той момент Дух свідчив нам про істинність її поради.

Коментар цієї сестри повернув нас до повторного обговорення. Ми говорили про те, як допомогти сім'ї привчитися вивчати Писання, молитися і проводити домашній сімейний вечір. Сестра цього молодого батька була однією з місіонерок нашого приходу, тож провідник місіонерської роботи приходу отримав доручення працювати з нею та домашніми вчителями, щоб налагодити регулярне проведення домашніх сімейних вечорів. Ми з дружиною віднесли їм додому примірник посібника *Домашній сімейний вечір*, а також Збірник гімнів.

Найбільша підтримка й допомога прийшла від матері й сестри цього молодого батька, оскільки вони постійно відвідували домашні сімейні вечори в цій сім'ї, що зрештою привело

“Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17).

до того важливого сімейного вечора, на якому я мав привілей бути присутнім.

У Довіднику сказано: “Чоловіки і жінки повинні відчувати, що їхні зауваження цінні, і вони є повноцінними учасниками. … Точка зору жінок іноді відрізняється від чоловічої і суттєво розширює бачення у розумінні і реагуванні на потреби членів Церкви”[6]. Як молодий єпископ, я буваю на радах з президентами Початкового товариства, Товариства молодих жінок і Товариства допомоги, які мають набагато більше мудрості й життєвого досвіду та проникливості, ніж я. Часто вони є чудовими вчителями для мене в тому, як бути схожим на Христа, і навіть в тому, як бути хорошим батьком і носієм священства.

Я дуже вдячний за жінок цієї Церкви. Я сподіваюся, що наші сестри ніколи не відчувають, що їх не чують або ігнорують на наших зборах ради. Члени ради приходу служать як рівні. Ключі головування, дані єпископу, стосуються дотримання порядку, організації роботи та надання доручень, вони ніколи не стосуються домінування чи духовної зверхності.

Єдність

У Довіднику так написано про важливість єдності: “Після відкритого обговорення єпископ може прийняти рішення або може чекати, щоб додатково обговорити цю справу зі своїми радниками. Після прийняття рішення єпископом члени ради повинні підтримати його в дусі єдності й гармонії.

Якщо члени ради мають сильне занепокоєння щодо важливого рішення, єпископ може почекати до наступних зборів ради, щоб розглянути питання глибше та шукати духовного підтвердження і єдності”[7].

Єдність—це ще одна підстава говорити про безпеку в радах. Іноді кожен з нас вважає, що ми знаємо, що слід зробити, і часто хочемо тут же перестрибнути аж до кінцевого результату. Ми забуваємо, що Господня кінцева мета—не в нашому складанні плану дій. Вона в тому, щоб кожний з Його дітей пізнав Його. Ви згадайте, як Господь молився про Своїх учнів:

“Життя ж вічне—це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав ти Його. …

Я благаю за них. Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені,—Твої-бо вони! …

Святий Отче,—заховай в Ім’я Своє їх, яких дав Ти Мені, щоб як Ми, єдине були! …

Я—у них, а Ти—у Мені, щоб були досконалі в одно” (Іван 17:3, 9, 11, 23).

Господня ціль—щоб ми стали Його, щоб ми стали як одне з Ним, з нашим Небесним Батьком і одне з одним. Цей процес настільки ж важливий, як і сам результат. Ради є частиною божественно призначеного процесу, завдяки якому досягається єдність і завдяки якому ми стаємо Христовими. Господь сказав: “Будьте єдиними; а якщо ви не єдині, ви не Мої” (УЗ 38:27).

Ця заповідь може бути застосована і як тест. Наприклад, Господь міг сказати навпаки: “По тому ви пізнаєте, що ви Мої, коли ви єдині один з одним та єдині зі Мною”.

Батько сім’ї може отримати одкровення про те, що переїзд сім’ї принесе благословення і єдність. Але без

єдності зі своєю дружиною та дітьми його план може й не принести сподіваних результатів.

Єпископ може отримати одкровення стосовно місіонерського плану для приходу, але якщо рада приходу не буде єдиної думки стосовно цього одкровення, то благословення не прийдуть і єпископ відчуватиме, що щось пішло не так.

Президент Рассел М. Нельсон, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, описав, як проходить рада Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів:

"Покликання 15 чоловіків до святого апостольства надає великий захист для нас, членів Церкви. Чому? Бо рішення цих провідників має бути одностайним. Ви можете собі уявити, як Духові треба торкнутися сердець 15 чоловіків аби досягти такої одностайності? Ці 15 чоловіків мають за плечима різну освіту, професії і різні переконання щодо багатьох питань. Повірте мені! Ці 15 чоловіків—пророки, провидці і одкровителі—знають волю Господа, коли досягають одностайності!"[8]

Я свідчу, що Господь цікавиться подробицями нашого індивідуального життя. Я не перестаю захоплюватися тим, як далеко Спаситель готовий іти або посилати когось зі Своїх слуг, щоб врятувати когось зі Своїх дітей. Я дуже вдячний за ради, призначені з відповідальністю турбуватися про дітей Небесного Батька. ■

Автор живе в шт. Каліфорнія, США.

Щоб більше дізнатися про сімейні наради, див. виступ старійшини М. Рассела Балларда на квітневій генеральній конференції 2016 року, "Сімейні наради".

ПОСИЛАННЯ

1. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 4.1.
2. *Довідник 2,* 4.4.
3. *Довідник 2,* 4.4.
4. Див. Henry B. Eyring, "Listen Together" (Brigham Young University devotional, Sept. 4, 1988), 2, speeches.byu.edu.
5. *Довідник 2* , 4.6.1.
6. *Довідник 2* , 4.6.1.
7. *Довідник 2* , 4.6.1.
8. Старійшина Рассел М. Нельсон, "Підтримка пророків", *Ліягона*, лист. 2014, с. 75.

ЯКЩО ВИ НЕ СЛУЖИТЕ В РАДІ ПРИХОДУ

- Як візитна вчителька або домашній вчитель ви можете молитися про тих, кого відвідуєте. Ви турбуєтеся про них. Коли ви даєте звіт про те, як ідуть справи у сімей, які ви відвідуєте, ви можете молитися, щоб ця інформація була взята до уваги на раді приходу і щоб члени ради були скеровані Духом та обговорили потреби тих сімей.
- Можливо, вашій дружині або чоловіку доводиться регулярно ходити на збори ради приходу. У вас може виникати спокуса нарікати на її чи його відсутність, особливо, коли ви залишаєтеся самі, щоб зібрати дітей до церкви. Ви можете молитися, щоб ваша дружина або ваш чоловік були скеровані Духом, щоб її або його служіння привело когось із дітей Небесного Батька до Христа і щоб ваша сім'я була благословенна.
- Коли ви отримуєте покликання або коли вам пропонують виступити на причасних зборах, знайте: ця можливість служити прийшла від Господа через Його слуг і через раду.

ПРОСУВАТИСЯ ВПЕРЕД ПО ПЛАТО

Я багато часу в житті присвячую спортивним заняттям на свіжому повітрі: походам, їзді на велосипеді, катанню на лижах. Нещодавно мені спало на думку, як багато спільного між нашим часом на землі й тим часом, який я присвячую спорту. Я намагаюся зосереджуватися певний час на одному виді занять, щоб збільшити витривалість і набути вправності. Потім за власним вибором, випадково або завдяки запрошенню я починаю займатися іншим спортом. Яким би вправним і впевненим я не почувався в якомусь виді спорту, та коли починаю займатися чимось новим, то помічаю, що швидко стомлююся, у мене не все виходить і я відчуваю м'язи, яких "не відчував раніше". Тоді я присвячую час іншому виду спорту і відновлюю необхідну витривалість та вправність.

Подібним чином у своєму житті ми намагаємося зосереджуватися на певних звичках. Ми починаємо почуватися зручно. Потім за вибором, випадково чи за запрошенням наше плато комфорту і спокою перетворюється на період випробувань і можливостей для зростання.

Подолання викликів життя може бути нелегким завданням. Нефій підбадьорює нас такими словами: "Отже, ви повинні просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей. Отже, якщо ви просуватиметеся вперед, бенкетуючи словом Христа, і витерпите до кінця, ось так каже Батько: Ви будете мати вічне життя" (2 Нефій 31:20).

Іноді я думаю, як добре було б вічно залишатися в доземному існуванні і лише слухати, як Небесний Батько *розповідає* нам про Свій великий план щастя. Однак для нашого розвитку необхідно, щоб ми потрапили до "класної кімнати"—на землю—де зможемо на собі відчути наслідки смертного життя.

З роками, коли я свідчив про істинність та необхідність плану Небесного Батька, нові можливості, а іноді й болісний досвід допомогли закарбувати це вчення у моїй душі. Схоже, що ми засвоюємо євангельські істини поступово, повертаючись до попередніх тем знову і знову. Іноді я себе запитую: "Наскільки глибше ми будемо засвоювати це?" Або, як і у спорті: "Скільки інших груп м'язів мені треба тренувати?"

Проте, хоча періоди життя змінюються і труднощі стають іншими, я знаю, що Господь дасть мені той досвід, якого я потребую. А просуваючись вперед, я навчусь бути, як Він, та повернуся в Його присутність. ■

Крістофер Дрейк, шт. Каліфорнія, США

ІЛЮСТРАЦІЯ АЛЛЕНА ГАРНСА

Яким би вправним і впевненим я не почувався в якомусь виді спорту, та коли починаю займатися чимось новим, то помічаю, що швидко стомлююся, у мене не все виходить і я відчуваю м'язи, яких "не відчував раніше".

ЦЬОГО РАЗУ Я ДІЯЛА

Я пристебнула свою доньку в давно не новому автомобільному сидінні. Наш бюджет був дуже лімітований, тож я була вдячна за недавній, хоч і не новий, подарунок. Сидіння служило в якості дитячого автомобільного крісла, оскільки моя донька виросла з її попереднього автомобільного крісла. Я з нетерпінням чекала можливості зайнятися справами того чудового дня.

Ми під'їхали до нашої першої зупинки—бібліотеки. Коли я відстібала свою доньку, я помітила молоду латиноамериканку, яка припаркувалася поруч з нами. Немовля, яке було ще не в змозі повністю тримати спину, просто сиділо на задньому сидінні, згорнувшись в маленьку кульку. Молода мати намагалася затягнути пасок безпеки достатньо туго для його маленької форми. У мене з'явилося дві думки.

"У неї немає автомобільного сидіння для дитини. Я можу дати їй своє".

Але я відговорила себе від цього.

"Вона напевне не говорить англійською. Можливо, я ображу її. Моє автомобільне сидіння в жахливому стані; можливо, вона не захоче його брати. А якщо візьме, то як я знайду собі заміну?"

То ж я нічого не зробила.

Вона сіла за кермо і поїхала звідти.

До того як я дійшла до дверей бібліотеки, мене охопив жаль. Я знала, що зробила неправильний вибір і у мене не було можливості виправити його.

Я потягнула двері на себе, проте вони не піддалися. Бібліотека ще не відкрилася. Я провела решту часу без кінця прокручуючи ту сцену у себе в голові, збентежена тим фактом, що я нічого не зробила.

Після завершення усіх своїх справ я вирішила поїхати до бібліотеки знову. Я припаркувалася на тому самому ж місці, що й раніше. На моє здивування я побачила ту саму матір з сином, які припаркувалися поруч зі мною знову. Величезний тягар впав з мого серця.

Цього разу я діяла без вагань. Я відстібнула автомобільне крісло моєї дитини і підійшла до молодої матері. Вона не розмовляла англійською. Жестами я вказала на її дитину, на автомобільне крісло і на машину. Разом ми пристебнули автомобільне крісло в машині. Коли я показувала їй, як ним користуватися, то зрозуміла, що знала іспанською мовою усе, що мені треба було знати: "gracias" (дякую).

Моє серце наповнилося вдячністю до милостивого Небесного Батька, Який дав мені другий шанс, щоб допомогти сестрі, яка потребувала допомоги.

Я додала ще одну справу до мого списку—відвідати найближчий магазин секонд-хенду. Я пристебнула свою доньку і обережно поїхала в магазин. В дальньому кутку магазину, на підлозі лежало автомобільне крісло—таке саме, яке я щойно віддала, і таке ж поношене. Я купила його, відчуваючи благоговіння і смирення через події, що відбулися того ранку.

Завдяки ніжному, проте ефективному навчанню Спасителя, урок був закарбований глибоко в моєму серці: слідуй підказкам Святого Духа—з першого разу. ■

Тереза Вівер, шт. Техас, США

Цього разу я діяла без вагань. Жестами я вказала на її дитину, на автомобільне крісло і на машину. Разом ми пристебнули автомобільне крісло в машині.

ІЛЮСТРАЦІЯ СТЕНА ФЕЛЛОУСА

МІЙ НЕВИДИМИЙ ШУКАЧ ІСТИНИ

Господь благословив мене чудовими батьками. Моя мати була членом Церкви, і хоча мій батько й не був, він все одно підтримував нас в нашій церковній діяльності. Підростаючи, я щодня молилася, щоб мій батько приєднався до Церкви.

Коли я отримала своє патріарше благословення в 16 років, мені було обіцяно, що мій вплив допоможе батькові приєднатися до Церкви. Я говорила з ним про те, чого навчалася в семінарії. Я розповідала йому про Писання, які заявляють, що важливо христитися і бути конфірмованим, щоб увійти в царство Бога (див. Іван 3:5). Зі сльозами на очах я розповіла йому про благословення храму, завдяки яким ми зможемо бути разом навіки.

Я ходила до школи в шт. Аризона, США. У мене були чудові друзі у середній школі, попри те, що я була єдиним членом Церкви в моєму класі. На той час Президент Девід О. Мак-Кей (1873–1970) був пророком. Ми часто чули його пораду про те, що "кожен член Церкви—місіонер" (див. *Учення Президентів Церкви: Девід О. Мак-Кей* [2004], розділ 5). Одного літа я з моєю сестрою Мерилін запросила декількох друзів відвідати місіонерські уроки. Вони відвідали два уроки і втратили зацікавленість. Ми були розчаровані, проте наша дружба продовжувалася.

Я поїхала до коледжу в кінці того літа. Під час весняного семестру я отримала листа від свого батька. Він написав: "Для мене така честь—бути головою в сім'ї, в якій є чудові дівчата. Саме завдяки усім вашим сильним свідченням про євангелію та зустрічам з молодими людьми минулого літа й зацікавленістю в них, я почав по-справжньому цікавитися Церквою. Коли я фарбував будинок ззовні, а ви з друзями були всередині і проводили ті зустрічі, я був переконаний, що провів достатньо часу знадвору, дивлячись всередину. Я багато разів дякував Небесному Батькові за вашу матір і той факт, що вона виросла в Церкві, і те, як вона виховала вас, дівчат".

Невдовзі мій батько охристився, і через рік наша сім'я запечаталася на час і на всю вічність у храмі в Месі, шт. Аризона.

І хоча жоден з наших друзів не приєднався до Церкви, найважливіша для нас людина приєдналася. Ми ніколи не знаємо, які благословення отримаємо, коли виконуємо пораду пророка. ■

Дайян Мітчелл Колл, шт. Аризона, США

ІЛЮСТРАЦІЯ АЛЛЕНА ГАРНСА

Коли я фарбував будинок ззовні, а ви з друзями були всередині і проводили ті зустрічі, я був переконаний, що провів достатньо часу знадвору, дивлячись всередину.

У ПОШУКАХ ЕТІЕН

За кілька тижнів до того як поїхати на місію повного дня, я пішов до свого старого друга, який не був членом Церкви. У мене був намір залишитися тільки на декілька хвилин, але через сильний дощ я був змушений залишитися довше, ніж очікувалося. Тому мій друг, його мати і я сіли та почали говорити про Церкву і мою майбутню місію.

Я пояснив, що мене можуть направити служити в Ріо-де-Жанейро, Белу-Оризонті або Бразиліа.

Мати мого друга чомусь вирішила дати мені адресу своєї сестри, яка мешкала у містечку біля Ріо-де-Жанейро. Вона сказала, що мені слід піти до неї, якщо я колись буду служити там.

Я поїхав на місію 7 липня 1982 року. Я служив у багатьох містах, зокрема біля місця, де мешкала тітка мого друга. Я думав про те, щоб завітати до неї, але її дім був не у моєму районі. Я не розповів місіонерам з її району про неї, бо все ще сподівався, що зможу сам до неї сходити.

У той час місіонери служили протягом 18 місяців. Час пройшов, а я так і не побачився з тіткою мого друга та її родиною.

Багато років потому під час заходу приходу я натрапив на мого друга, не члена Церкви. Я дізнався, що його запросила одна з його родичів, тітка на ім'я Етіен, яка нещодавно охристилася у Церкві. Потім я дізнався, що тітка Етіен щойно переїхала до нашого приходу з штату Ріо-де-Жанейро. Я швидко полюбив Етіен і ми охоче говорили про наші спогади у Ріо-де-Жанейро. Мене охопило почуття сорому, коли я дізнався, що вона була тією самою жінкою, яку я хотів відвідати на місії. Вона охристилася тільки нещодавно, після несподіваної смерті свого чоловіка.

На щастя, вона вибачила мені те, що я не заохочував інших місіонерів відвідати її. Проте вона була розчарована тим, скільки часу втратила, поки змогла отримати благословення євангелії.

Такі почуття розкаяння є не тільки у колишніх місіонерів, але й у всіх нас, якщо ми нехтуємо спонуканням Духа і не запрошуємо друзів на церковний захід або не даємо місіонерам контактну інформацію потенційних слухачів. Давайте ж звернемося до Господа та попросимо натхнення. Він буде розмовляти з нами спокійним тихим голосом Духа. Він надасть нам допомогу, необхідну для виконання місіонерської роботи з відданістю і любов'ю. ■

Елсон Карлос Феррейра Парана, Бразилія

Немає нейтральної території

ЯК ЗМІ ВПЛИВАЮТЬ НА НАС

Айсія Тан

У сучасному світі, наповненому технологіями, нам пропонують безліч варіантів: дивись це, читай це, слухай це. Наше суспільство насичене ЗМІ та розвагами, і їхній вплив на наші вірування, думки та дії прихований, але потужний. Те, чому ми дозволяємо заповнити наш розум, врешті-решт формує нашу сутність—ми стаємо тими, про що ми думаємо. Під час написання дипломної роботи я досліджувала вплив ЗМІ та дійшла остаточного висновку, що ЗМІ, які ми вибираємо, неминуче вплинуть на нас, позитивно чи негативно.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, пояснив: "Технологія як така, сама по собі не добра і не погана. Скоріше, цілі, які досягаються за її допомогою, є остаточними показниками добра чи зла"[1]. Наше завдання—не відхиляти технології, а використовувати їх так, щоб збагатити своє життя.

Ми можемо використовувати силу медіа нам на користь, щоб покращити свої думки та поведінку наступним чином:

(1) Визнавати нашу сприйнятливість до впливу медіа та усвідомлювати, як вони впливають на нас.

(2) Виявляти та вибирати все позитивне, з того, що пропонується ЗМІ.

Як ЗМІ впливають на нас?

Ніхто не захищений від впливу ЗМІ. Ми не можемо розраховувати, що, занурюючись у медіа, які мають на меті впливати на наш розум та емоції, ми уникнемо їхнього впливу на нашу підсвідомість упродовж тривалого часу після того, як фільм закінчиться, книгу буде закрито або пісню доспівано. Ті, хто вірить, що медіа не впливають на них, часто є людьми, яких вражено найбільше, тому що вони заперечують вплив та не захищені від нього. Так як вода продовжує просочуватися крізь щілину в човні, визнаємо ми це чи ні, так і ЗМІ продовжуватимуть впливати на наші думки, незалежно від того, реагуємо ми на їх вплив або ні.

Розважальні медіа можуть впливати на наші думки, коли ми звертаємося до них за полегшенням від стресу щоденного життя. Ми шукаємо розваг як тимчасового заспокоєння від проблем буденності, чи то будуть фільми, книжки, телебачення, журнали або музика. Хоча ми і звертаємося до розважальних медіа, щоб розслабитися, нам не можна послабляти свої стандарти. Саме у цей час ми маємо бути обережними стосовно того, чому ми дозволяємо увійти у свій розум.

Щоб повністю насолодитися розвагами, деякі люди інстинктивно приймають послання, яке пропонується у ЗМІ і таким чином дозволяють запропонованим там поглядам впливати на їх сприйняття. Кінокритики описують використання цього поняття у фільмі:

"Істина ґрунтується на завчасно і ретельно продуманому переконливому створенні дивного чи фантастичного середовища, духу іншого часу чи незвичайних героїв, так що нас захоплює загальний дух, настрій і атмосфера фільму. Якщо режисер вправний у створенні цієї видимості істини, *ми охоче погоджуємося відкласти нашу невіру* та залишаємо скептицизм й раціональні здібності позаду, коли ми входимо у вигаданий світ фільму"[2].

Наша відповідальність— не в тому, щоб уникати ЗМІ взагалі або просто відкидати негативні медіа, але нам слід активно вибирати з них корисні і надихаючі.

Якщо ми відкладаємо нашу невіру, ми стаємо більш відкритими до цінностей, очікувань та вірувань, які зображують ЗМІ. У такий спосіб ЗМІ можуть тонко впливати на наші думки. Але у цьому впливі є небезпека прийняти погляди, які можуть не бути у гармонії з євангельськими принципами.

Старійшина Джеффрі Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, привернув увагу до функцій розважальних ЗМІ, коли сказав: "А ви знали, що справжнє латинське значення слова *розвага* —це "відволікання розуму з метою ввести в оману"?"[3] Часом ми прагнемо відволіктися. Ми звертаємося до ЗМІ, щоб відволіктися від проблем реального світу, і ми покладаємося на них, що змушує нас повірити усьому запропонованому ними. Чим більш правдоподібний засіб передачі інформації, яким би хибним чи правдивим він не був, тим більше ми насолоджуємося ним.

Соціальний психолог Карен Е. Ділл сказала: "Коли ми переносимося в уявний світ, наші ставлення та вірування змінюються на більш сумісні з ідеями та твердженнями, присутніми в запропонованій історії. Ми відкладаємо нашу

невіру і тим самим відкриваємо себе для мимовільного сприйняття системи вірувань, висвітленої в уявному світі та для дії згідно з тими віруваннями та ідеями. Багато разів те, що ми бачимо на екрані, провокує зміну чи реакцію, які ми не контролюємо. Саме таким чином фантастичний світ ЗМІ формує нашу реальність”[4].

Дозволяючи ЗМІ виконувати свою ціль *розважати* нас, ми можемо замінити свою звичайну раціональну розумову діяльність на думки, запропоновані ЗМІ, які зрештою ведуть до зміни наших вірувань та поведінки. Старійшина Девід Б. Хейт (1906–2004), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Оскільки думка—батько дії, зовнішній вплив може призвести до впровадження в життя того, що виплекала думка”[5].

Щоб тримати вплив ЗМІ на наше життя під контролем, життєво необхідно вибирати медіа, що підносять, та визнати нашу сприйнятливість до впливу ЗМІ. Медіа впливають на наші думки і, таким чином, можуть впливати на вчинки. Пораду Царя Веніаміна можна застосувати і сьогодні: “Стежте за собою, і вашими думками, і вашими словами, і вашими ділами” (Мосія 4:30).

Як ми вибираємо позитивні варіанти ЗМІ?

Розуміючи вплив ЗМІ на наше життя, ми можемо свідомо вибирати варіанти, представлені нам. Від нашого вибору цілковито залежить, наскільки ми будемо чутливі до Духа і доброчесності, що оточує нас. Кожне рішення, яке ми приймаємо, віддаляє нас від нашого Небесного Батька або наближає до Нього.

Християнський автор К. С. Льюіс писав: “Наше дозвілля, навіть гра, є приводом для серйозного занепокоєння. У всесвіті немає нейтральної території: Бог заявляє своє право на кожний квадратний сантиметр, кожну окрему мить, а Сатана робить щодо цього зустрічну вимогу”[6].

Наша відповідальність—не уникати ЗМІ взагалі або просто відкидати негативні ЗМІ, але нам слід активно вибирати з них корисні і надихаючі. На щастя, у численних пропозиціях ЗМІ є так багато хороших та добродійних, де поважають і пропагують традиційні цінності. Незліченні книги, фільми, пісні та багато іншого несуть послання надії та щастя, любові та доброти, радості та прощення.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Завдяки масовості засоби інформації надають сьогодні величезні різнобічні можливості. Засоби інформації можуть пропонувати як шкідливі й аморальні програми, так і позитивні й корисні. … *Таким чином, найскладніша для нас задача—мудро вибрати, що слухати і що дивитися*”[7].

Можливо, телешоу або серія книжок, якою ми колись насолоджувалися, спустилися вниз по шкалі моральності, але нам важко від них відмовитися, або, можливо, новий фільм особливо популярний чи привабливий, і ми не бачимо нічого поганого у тому, щоб подивитись

його. Однак лише маленьке послаблення полегшує наступний крок вниз, доки ми повністю не зануримося у слабкості, від яких, як ми бачимо, важко повернутися назад. Встановивши для себе стандарти, згідно з якими тільки добродійні ЗМІ будуть у нашому житті, ми дозволимо собі бути більш сприйнятливими до Духа.

Ми можемо дослухатися до нестаріючої поради Сюзанни Веслі, яку вона дала у 1725 році своєму сину Джону, засновнику методизму: "Ти б засудив законність або незаконність задоволення, [злочестивих дій, що здійснювалися ненавмисно? Візьми це за правило]. Все, що послаблює вашу здатність мислити, порушує чутливість вашого сумління, затьмарює ваше відчуття Бога або забирає задоволення від духовних речей, якщо коротко—все, що збільшує силу і владу вашого тіла над розумом,—то є гріх, яким би невинним усе не здавалося"[8].

Влада вибирати

Роблячи вибір користуватися морально надихаючими ЗМІ, ми запрошуємо Дух і, завдяки цьому, зміцнюємося. Євангелія Ісуса Христа вчить нас, що нам дана сила діяти самостійно (див. 2 Нефій 2:26). Прагнення до того, що є "чеснотним, чудовим, славнозвісним, гідним похвали (Уложення віри 1:13) відкриває наші серця та розум для прийняття думок та ставлення, що веде нас до праведної поведінки. Ми будемо мати благословення захисту в цих зусиллях протистояти впливу диявола (див. Геламан 5:12).

Велике просування вперед у мультимедійних технологіях, якими Господь нас благословив, приходить з відповідальністю вибирати, як використовувати ці технології. Завдяки дослідженням та життєвому досвіду я бачила, який вплив має медіа, визнаємо ми це чи ні. Перед нами простягаються можливості моральної деградації або користі та піднесення. У нас є вибір—але більш важливим є те, що у нас є сила вибирати. ■

Буклет *Заради зміцнення молоді* може також бути використаний заради зміцнення дорослої молоді. У розділі "Розваги та медіа" містяться чудові настанови щодо вибору ЗМІ.

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ

1. David A. Bednar, "To Sweep the Earth as with a Flood" (Brigham Young University Education Week devotional, Aug. 19, 2014), speeches.byu.edu.
2. Joe Boggs and Dennis Petrie, *The Art of Watching Films* (2004), 43; курсив додано.
3. Джеффрі Р, Холланд, "Освятіться", *Ліягона,* січ. 2001, с 48.
4. Karen Dill, *How Fantasy Becomes Reality: Seeing Through Media Influence* (2009), 224.
5. David B. Haight, "The Sacrament", *Ensign,* May 1984, 70.
6. C. S. Lewis, *Christian Reflections,* ed. Walter Hooper (1967), 33.
7. М. Рассел Баллард, "Нехай нас почують", *Ліягона,* лист. 2003, с. 16; курсив додано.
8. *Susanna Wesley: The Complete Writings* (1997), 109.

Побудова Царства в Австралії

Невдачі та втрата слуху не змогли завадити цьому молодому чоловіку допомагати у прискоренні Господньої роботи в Австралії.

Бен Робінсон

Як тільки сонце сходить над горою Боу-Боу, Келлен Брукс починає робити те, що він любить—будувати. Він усміхається, підганяючи на місце ще один брусок розміром 5 на 10 см, і відчуває задоволення від добре виконаної роботи.

Спостерігаючи за роботою Келлена, ви ніколи б і не здогадалися, що він погано чує. Те, що він погано чує, йому не заважає. Здається, що Келлен народився для цієї роботи. Воно, мабуть, так і є, бо в його роду п'ять поколінь будівельників.

"Коли мені було 15 років, я залишив школу, щоб почати навчатися своєму ремеслу,—каже він.—Якщо ви знайдете для себе ремесло, яке вам до душі, то, як це заведено серед австралійців, ви залишаєте школу і займаєтеся ним увесь час". Відтоді Келлен і займається будівництвом. І коли Келлен будує житлові будинки, і коли зміцнює своє свідчення чи звеличує покликання, він постійно займається будівництвом Божого Царства.

Так само як втрата слуху не завадила йому займатися будівництвом, так вона не перешкоджає його бажанню вивчати й проповідувати євангелію.

"Коли я підростав, то міг зрозуміти лише 10 відсотків того, що казали з кафедри",—каже Келлен. Він хотів служити на місії повного дня, але не зміг через вади слуху. Однак він молився і мав довіру, що все буде зроблено за Господньою волею. Потім сталося несподіване: слух Келлена погіршився.

"Коли мені було 18 років, я протягом довгих шести місяців був зовсім глухий. Я ходив у церкву за відчуттями, бо тільки вони були мені там доступні",—пояснює він.

Протягом того часу Келлен зміцнював своє свідчення й покладався на Духа. Але те, що спочатку здавалося ще більшим випробуванням, стало відповіддю на його молитви. Оскільки він зовсім втратив слух, йому змогли поставити кохлеарний імплантант і це поліпшило його слух настільки, що він міг вже служити на місії повного дня. Невдовзі Келлен відбув на місію в Перт, Австралія.

Тепер Келлен вдома, в Мое, шт. Вікторія, і служить у президентстві Товариства молодих чоловіків свого приходу, де допомагає 10 молодим чоловікам залишатися сильними в євангелії там, де це особливо важко. Для цього він підкреслює роль Духа у процесі справжнього навернення.

"Ми стараємося вести молодих чоловіків до їхнього власного навернення шляхом читання Книги Мормона та участі в церковних програмах",—каже він.

Вплив цього будівельника у п'ятому поколінні очевидний завдяки його роботі на будівництві, його свідченню про євангелію та його наставництву для молодих чоловіків в його приході. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ФОТОГРАФІЇ ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНО КЕЛЛЕНОМ БРУКСОМ

БІЛЬШЕ ПРО КЕЛЛЕНА

Які саме заходи проводяться для неодруженої молоді?

Щороку в Австралії проходять великі конференції, на які запрошують зібратися разом всю неодружену молодь. Оскільки доросла молодь живе по всій Австралії, так добре мати час, коли ми зустрічаємося всі разом. Для членів Церкви це велика жертва, бо їм треба подолати тисячі миль, щоб відвідати таку конференцію.

Що тобі подобається робити у вільний час?

Я люблю займатися спортом, перш за все баскетболом. Раз на два роки члени церкви проводять у нас великий Великодній баскетбольний турнір. В його рамках проводиться й жіночий турнір, змагання із триочкових кидків, а також із закидання м'яча в корзину у стрибку.

ЦЕРКВА В АВСТРАЛІЇ

143891 святий останніх днів
303 підрозділи
145 центрів сімейної історії
6 місій
5 храмів

ФАКТИ ПРО АВСТРАЛІЮ

Столиця: Канберра
Офіційна мова: англійська

ФАКТИ В ЦИФРАХ

Населення більше 23-х мільйонів чоловік
Більше 500 національних парків
Магістраль №1 є найдовшою магістраллю в світі, її довжина 9000 миль (14 500 км); вона проходить всією країною

ПОЇДЬТЕ І ПОБАЧТЕСЯ З РЕВЕКОЮ

Мінді Рей Фрідмен

Я вже кілька місяців була на місії у Південній Іллінойській Чиказькій місії і все ще служила у своєму першому районі. Сусідній до нас район був нещодавно закритий для служіння сестер, тому на нас лягла відповідальність за всіх іспаномовних зацікавлених з того району. Серед них була й жінка на ім'я Ревека.

Коли ми вперше зустрілися з Ревекою, мене вразила її віра. Вона жила у цокольній частині будинку, тому нам необхідно було постукати в її вікно, щоб вона вийшла відкрити нам двері. Попередні місіонери почали навчати її після того, як вона попросила подивитися відео *Finding Faith in Christ* (Як знайти віру в Христа). Якби вона не подзвонила і не просила це відео, місіонери, можливо, так ніколи б і не знайшли її.

З розказаного нам Ревекою я могла б сказати, що в неї було важке життя. Колись вона була дуже щасливою людиною, але тепер жила окремо від свого сина та інших родичів. І хоч вона жила дуже бідно, я відчувала Господню любов до неї.

Коли ми навчали її, я бачила, що вона відчувала Духа. Наші відвідування значно покращували їй настрій. На жаль, вона жила дуже далеко, тому було важко відвідувати її так часто, як би нам хотілося.

Якось у п'ятницю, коли у нас була районна конференція, ми планували поїхати після неї в ту частину нашої території, оскільки вже були на півдорозі туди. Ми спитали Ревеку, чи буде вона вдома, але вона сказала, що буде працювати. Тоді ми вирішили відвідати інших зацікавлених, яких мали на тій території.

Ми закінчили свої справи там трохи раніше й не знали, що далі робити. Тоді моя напарниця сказала: "Думаю, нам слід поїхати й подивитися, чи вдома Ревека". Ця пропозиція не була для мене зрозумілою, оскільки Ревека сказала нам, що її не буде вдома. І тоді я почула голос, що казав мені: "Поверніться і відвідайте її". Я відчула, неначе моє тіло у буквальному розумінні тягли у напрямку, де стояв будинок Ревеки. Я ще ніколи в житті не мала такого відчуття.

Я сказала своїй напарниці, щоб та розвернула авто, і ми поїхали до будинку Ревеки. Ми двічі постукали у вікно, та ніхто не відповів. Я була так розчарована, бо знала: була причина, чому Господь послав нас сюди. Я запропонувала постукати ще раз. Ми чекали, а потім, коли ми вже збиралися йти, Ревека підійшла до дверей.

Вона була вдома, бо її тільки-но звільнили з роботи, і їй вкрай був потрібен хтось, з ким би поговорити. Вона молилася, щоб прийшли ми. Вона сказала, що ми були її ангелами. Ми змогли поговорити з нею, і в неї покращився настрій, коли ми навчали її більше про євангелію.

Я така рада, що Небесний Батько турбується про кожну Свою дитину і почув молитву Ревеки, і я така рада, що ми змогли дослухатися до підказки відвідати її і стати відповіддю на ту молитву. Наш Небесний Батько знає все, що відбувається в нашому житті, і коли ми покладаємося на Нього і просимо з вірою, Він буде допомагати нам в тому, що нам потрібно. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Ніхто не підходив до дверей, коли ми постукали, однак ми знали, що ми були послані сюди, щоб допомогти комусь з Божих дітей.

ІЛЮСТРАЦІЯ КРИСТОФЕРА ТОРНОКА

ДИВІТЬСЯ НА СВІТЛО

“Попри те, що ми можемо відчувати,
що загубилися в наших теперішніх обставинах,
Бог обіцяє надію Його світла”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві,
“Надія Божого світла”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 70.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ МАРКА ДЕЙВІСА

ПО СУТІ

Якщо я був вірним у доземному житті, то чому так важко залишатися вірним тепер?

Усі люди, які народилися на землі, у доземному існуванні вибрали дотримуватися плану Небесного Батька і прийняти Ісуса Христа своїм Спасителем. Та це не означає, що послух і праведність в цьому житті будуть легкими. Оскільки за планом Небесного Батька це життя має бути справжнім випробуванням того, як ми будемо використовувати свободу вибору, наші спогади про доземне існування були забрані. Також за Його планом ми отримали фізичне тіло, яке підвладне пожаданням, пристрастям та спокусам, яких ми—як духи—не знали. Через це нам легше піддаватися тому, що є "тілесним, хтивим і диявольським" (Мойсей 5:13), ось тому "тілесна людина є ворогом для Бога" (Мосія 3:19).

Людина не може подолати ці випробування, поки вона "не піддасться натхненню Духа Святого, і не скине з себе оболонку тілесної людини, і не стане святою через спокуту Христа Господа" (Мосія 3:19). Це—нелегко, але Ісус Христос буде зміцнювати вас, якщо ви дослухаєтеся до Духа, робите правильний вибір і йдете до Нього. ■

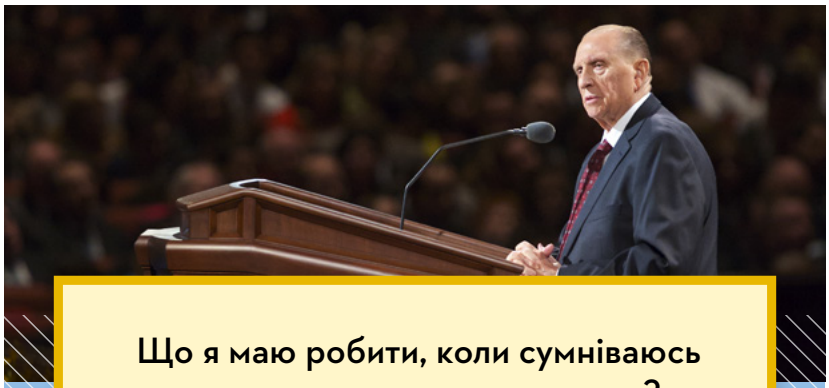

Що я маю робити, коли сумніваюсь в чомусь, чого навчав пророк?

Коли було організовано відновлену Церкву, Джозеф Сміт отримав одкровення, в якому святим у той ранній період було сказано: "Його [пророкове] слово ви повинні отримувати, як з Моїх власних уст, з усім терпінням і вірою" (УЗ 21:5).

Джозеф Сміт також сказав, що "пророк є пророком тільки тоді, коли він діє як такий"[1]. Це означає, що "твердження, зроблене одним провідником під час якогось виступу, часто є особистою, нехай і виваженою думкою, й не претендує на те, щоб бути чимось офіційним або обов'язковим для всієї Церкви"[2]. Зазвичай очевидним є те, що пророк діє "як такий", наприклад, коли він звертається до членів Церкви у своїй офіційній ролі.

Це наш привілей попросити Небесного Батька про власне свідчення стосовного всього, що проголосив Його пророк"[3]. Якщо ми не отримуємо свідчення, тоді ми маємо вивчати те, що сказали інші пророки стосовно певного питання, і діяти. Найкращий спосіб діяти–це слідувати послідовній пораді пророків, яку було дано в єдності, "з усім терпінням і вірою". Якщо ми чинитимемо так, то отримаємо благословення (див. 1 Нефій 2:11, 16, 19). ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Joseph Smith, in *History of the Church,* 5:265.
2. Д. Тодд Крістофферсон, "Учення Христа", *Ліягона,* трав. 2012, с. 88.
3. Рассел М. Нельсон, "Покоління нового тисячоліття" (Всесвітні духовні збори для дорослої молоді, 10 січня 2016 р.), lds.org/broadcasts.

УРОКИ ШИТТЯ | ДРУГИЙ ШАНС

Я упустила шанс поділитися євангелією з моїм викладачем гри на фортепіано. Чи зможу я відреагувати на наступне спонукання?

Белен Чапарро

Коли мені було 18 років, моя сім'я переїхала з Південної Аргентини до Північної Аргентини, де мій батько служив в якості президента місії. Перші кілька місяців і сім'я, і я важко звикали до нового місця. Ми ні з ким ще не подружилися, тож стали шукати заходи, в яких би змогли брати участь. Я записалася на уроки фортепіано.

Моя вчителька фортепіано, Мейбель, була найкращою вчителькою, що у мене колись була. Я дуже любила ці заняття і швидко почала покращуватися в своїй грі на фортепіано. Проте Мейбель була хворою на рак і в неї був нелегкий час. Вона багато подорожувала, щоб відвідати цілителів, лікарів і священиків в різних місцях. Їй треба було лежати в лікарні декілька разів, проте вона набиралася сил і відновлювала уроки з таким же гарним настроєм і відданістю, як і раніше.

День за днем, урок за уроком, я хотіла поділитися з нею надією Божого плану, надією, яку дає Ісус Христос Своєю силою, проте я не знала, як.

Коли уроки почалися після літніх канікул, Мейбель знову захворіла. Через деякий час, коли я не чула від неї нічого, я подзвонила і залишила повідомлення, запитуючи, як у неї справи. Наступного дня її донька сказала мені, що Мейбель померла. Мене огорнув глибокий смуток. Я знала, що повинна була поділитися євангелією з нею, проте відкладала той момент так довго, що втратила можливість.

Я почала брати уроки з шиття, і у мене була інша чудова вчителька. Вона вірить в Бога, проте належить до іншої релігії. На одному з уроків ми заговорили про євангелію, і коли вона запитала мене, до якої релігії я належу, я відповіла, що я є членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Вона, здавалося, не зрозуміла назви, і я прояснила: "Люди також знають нас як мормонів". Вона відразу ж зраділа і сказала з усмішкою на обличчі: "Я люблю мормонів!"

Вона продовжила: "Я бачу, що ти—мормонка". І почала перелічувати причини. Я була рада, що вона помітила мої намагання жити за євангелією. Вона трохи розпитала мене про хрищення в Церкві. Коли я пояснила це, вона відразу ж сказала: "Я не можу охриститися у вашій Церкві, тому що мене виховали в іншій релігії". Слухаючи розповідь про її вірування, я дізналася багато про те, чим я можу поділитися з нею. Я відчула тихе, проте сильне спонукання дати їй Книгу Мормона, і я знала, що саме Дух промовляв до мене.

Я знайшла Книгу Мормона, схопила аркуш паперу і написала їй коротку, але щиру присвяту з моїм номером телефону з іншої сторони, якщо у неї виникнуть запитання. Я поклала аркуш в книгу, загорнула її і прикріпила бант. На наступному уроці я дала їй книгу. Вона була дуже рада отримати її і подякувала мені.

Увесь тиждень мені було цікаво дізнатися про її реакцію, коли вона відкривала подарунок—сподобався він їй чи ні. На наступний урок я трохи запізнилася і була здивована її реакцією, коли я увійшла до

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЕВІДА КУРТІСА

кімнати. Вона обняла мене і сказала виразно: “Мені дуже, дуже, дуже сподобалось! Книга, яку ти мені дала—прекрасна, починаючи з вступу, де говориться про пластини. Це правда! Вона містить прекрасні Писання. Я почала читати, і вже прочитала половину. Я постійно читаю її!”

Почувши таке збудження, решта класу повернулася, аби побачити, що відбувається. Одна з моїх однокласниць, з якою я говорила про Книгу Мормона, спитала, чи ця книга приносить мир. Моя вчителька відповіла: “Вона викликала в мене сльози—не від суму, а від благословень”. Вона весь час посміхалася і обіймала мене.

Я була дуже щасливою. В той момент я зрозуміла, що ми не можемо оцінювати, хто є готовим отримати слово Бога. Ми не можемо знати наскільки серце людини може бути відкритим. Якщо Бог надихає нас ділитися, нам слід діяти, тому що Він знає краще за нас. ■

Автор живе в місті Сальта, Аргентина.

ЗАПОВІДІ = ЛЮБОВ

Як любов пов'язана із заповідями?

Шарлотт Ларкабал
Співробітник редакції церковних журналів

Коли ви думаєте про заповіді, ви можете думати про кам'яні таблиці, правила, кордони, вимоги або потреби. Ви, напевне, автоматично не думаєте про любов. Як заповіді пов'язані з любов'ю?

Ну, всім.

Тому що Він любить нас

Пам'ятаєте, коли ви були маленькими і ваші батьки не дозволяли вам гратися на вулиці з пожвавленим транспортним рухом? Або вони змушували вас їсти більше овочів, або ж лягати спати раніше, ніж вам хотілося?

Ви, напевне, не розуміли, чому існує так багато правил. І, напевне, ви не були дуже щасливими через них також. Але зараз, коли ви стали старшими, чи бачите ви, чому батьки давали вам усі ті правила?

Це тому, що вони любили вас і хотіли усього найкращого для вас.

Як найдосконаліший батько, Небесний Батько дає нам правила або заповіді з тієї ж причини: Він любить нас і хоче найкращого для нас. Навіть більше—Він хоче, щоб ми стали такими, як Він, і отримали все, що у Нього є.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, пояснив це притчею:

"Багатий батько знав: якщо він має віддати свої гроші дитині, яка ще не досягла необхідного рівня мудрості та якостей, то спадщину

ПРОЯВ ЛЮБОВІ

"Заповіді Бога—це прояви Його любові до нас, і наш послух Його заповідям є виявом нашої любові до Нього".

Керол М. Стівенс, перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги, "Якщо Ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте", *Ліягона*, лист. 2015, с. 118.

можливо буде втрачено. Батько сказав дитині:

"Все що я маю, я бажаю віддати тобі—не тільки моє майно, але також і моє становище й репутацію, якими я користуюся серед людей. Те, що я *маю,* я можу з легкістю віддати тобі, але те, ким я *є,* ти повинен стати сам. Ти отримаєш право на спадщину, навчившись тому, чого я навчився, й проживши так, як я прожив. Я дам тобі закони й принципи, виконуючи які, я здобув мудрість і становище. Наслідуй мій приклад, хазяйнуй, як я хазяйнував, і ти станеш таким, як я, і все, що належить мені, стане твоїм"[1].

Так само як батько в історії старійшини Оукса, Небесний Батько хоче, щоб ми мали все, що Він має, і стали тими, ким Він є. Його заповіді—ніби сходинки, щоб допомогти нам вчитися, зростати і ставати такими, як Він.

"Я даю вам нову заповідь, … або, іншими словами, Я даю вам настанови, як ви можете діяти переді Мною, щоб це могло обернутися вам на спасіння" (УЗ 82:8–9).

Як дитина, що починає ходити, і яка не розуміє, чому їй не можна гратися посеред пожвавленої, небезпечної вулиці, ми не завжди можемо зрозуміти причини, чому були дані певні заповіді чи стандарти. Проте коли ми розуміємо, що Бог дає нам заповіді, тому що Він любить нас і хоче скеровувати нас, щоб ми могли стати такими, як Він, нам стає легше слухатися Його.

Тому що ми любимо Його

Ви можете думати, що кожна заповідь—це великий знак "Я люблю тебе!" від Бога. І коли ми обираємо виконувати Його заповіді, це ніби ми кажемо "Я люблю тебе!" у відповідь.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, виразив це просто, коли відповів на запитання: "Навіщо перейматися Божими заповідями?"

"Брати і сестри! Ми дотримуємося Божих заповідей з любові до Нього! …

Наш послух Божим заповідям є природним наслідком нашої безкінечної любові та вдячності за доброту Бога"[2].

Небесний Батько дав нам усе, що ми маємо—від здатності рухатися до того самого повітря, яким ми дихаємо—і все, що Він просить, це те, щоб ми виконували Його заповіді (див. Мосія 2:21–22). Це найкращий спосіб показати Йому нашу вдячність і нашу любов.

Ісус Христос Сам сказав це (див. Іван 14:15).

Чому Небесний Батько дає нам заповіді? Тому що Він любить нас.

Чому ми виконуємо Його заповіді? Тому що ми любимо Його.

Заповіді дорівнюють любові.

Це настільки просто. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Даллін Х. Оукс, "Заклик перемінитися", *Ліягона,* січ. 2001, с. 40.
2. Дітер Ф. Ухтдорф, "Дар благодаті", *Ліягона,* трав. 2015, с. 107.

ПРИЄДНУЙТЕСЯ ДО РОЗМОВИ

НАД ЧИМ ПОМІРКУВАТИ, ГОТУЮЧИСЬ ДО НЕДІЛІ

- Як заповіді допомагають мені ставати більше подібнім до Небесного Батька?
- Як знання про те, що Бог любить мене, допомагає мені виконувати заповіді?

ТЕ, ЩО ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ

- Вивчаючи заповіді, знайдіть і запишіть обіцяні благословення.
- Коли виконання заповідей допомогло вам відчувати себе ближче до Небесного Батька? Поділіться почуттями зі своєю сім'єю і друзями чи в соціальних медіа.

Чому Книга Мормона?

Я завжди покладався на свідчення інших про Книгу Мормона та вирішив, що настав час мати власне свідчення про неї.

Елвін Джером Ласеда

Чому нам потрібна Книга Мормона, коли ми вже маємо Святу Біблію? Я багато думав над цим питанням. Підлітком я цікавився Книгою Мормона, але не мав мотивації прочитати її. По-перше, тому що ніхто вдома не заохочував мене читати її, бо я—єдиний член Церкви в нашій сім'ї; до Церкви належала моя бабуся, але вона померла.

Якось у неділю під час зборів свідчень багато членів Церкви свідчили про істинність Книги Мормона, в якій я недавно було почав сумніватись. Вони закликали тих, хто не читав її, здобути власне свідчення про те, що Книга Мормона є істинною, що Джозеф Сміт був пророком Бога і що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є Божим царством на землі.

І я задумався над тим, чи моє свідчення про Церкву та Джозефа Сміта було достатньо сильним, щоб мені не піддатися спокусам і приманкам Сатани. Я зрозумів, що ні. Моє свідчення було слабким, бо я покладався лише на свідчення провідників і членів Церкви. Я дав собі слово: починаючи з того дня, я буду прагнути свого власного свідчення.

Я вирішив читати Книгу Мормона. У вступі я прочитав: "Ми запрошуємо всіх людей, скрізь, читати Книгу Мормона, обдумувати в серці послання, вміщене в ній, і тоді спитати у Бога, Вічного Батька, в ім'я Христа, чи Книга істинна. Той, хто йде цим шляхом і питає з вірою, одержить свідчення її істинності й божественності силою Святого Духа. (Див. Мороній 10:3–5)". Я знав, що мене особисто запрошують читати Книгу Мормона. Продовжуючи читати, я відчув теплоту свідчення Святого Духа про божественність та істинність цієї книги.

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЖИМА МЕДСЕНА

Я виявив, що Книга Мормона справді свідчить про Христа, і мені було соромно, що я сумнівався в її істинності. У школі я дізнався, як уважно судді в суді вивчають докази в справі, перш ніж винести вирок. Стосовно Книги Мормона я зробив навпаки: я судив про неї до того, як прочитав її.

Завершив я читання зі смиренним серцем і сміливістю захищати те, у що вірю. Також я щасливий, бо маю напарника, коли читаю Книгу Мормона знову. Моя бабуся була охрищена невдовзі після того, як вона вперше прочитала Книгу Мормона.

Я маю тверде свідчення про те, що Ісус є Христос, що Джозеф Сміт був пророком Бога і що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є істинною і живою Церквою Бога тут, на землі. ■

Автор живе на Філіппінах.

КНИГА МОРМОНА ЗМІЦНИТЬ ВАШУ ВІРУ

"І Біблія, і Книга Мормона дають нам прекрасне запевнення, що Ісус є Христос, Син Бога. ... Певні частини або всю Книгу Мормона зараз перекладено 110 мовами по всьому світу. Вона є духовним і фізичним свідченням про істинність Відновлення. Коли востаннє ви прочитали Книгу Мормона від початку до кінця? Прочитайте її знову. Вона зміцнить вашу віру".

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Віра—не випадковість, а вибір", *Ліягона*, лист. 2015, с. 66.

Старійшина
Йон Гван Чоі
Сімдесятник

ЗМІЦНЕНИЙ словом Бога

Коли я дізнався, як застосовувати слова пророків, то спрямував своє життя не в тому напрямку, яким хотів іти сам, а в тому, який приготував для мене Господь.

Я зростав у Кореї, і мій батько дозволяв своїм дітям ходити в ту церкву, яку ми для себе обирали, але часто за обідом ми сперечалися через розбіжність у релігійних поглядах. Через ці сварки мій батько хотів об'єднати релігійні погляди нашої сім'ї. Оскільки мій молодший брат ходив на збори до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів з моїм дядьком, батько почав ходити на збори з ними, аби більше дізнатися про Церкву. Я також ходив з ними, і на мене справило враження те, якими цікавими були спільні заходи і як програма семінарії зміцнювала духовність молодих людей.

Коли мені було 16, я охрестився разом з батьками; а потім ще 23 людини з числа членів сім'ї та родичів приєдналися до Церкви упродовж семи місяців.

Коли ми стали членами Церкви, то вирішили бути повністю активними й постійно вивчати євангельські доктрини. Ми це робили, з вірою вивчаючи Писання кожного дня, а також читали багато інших виданих Церквою книжок та посібників. Упродовж наступних кількох років я засвоїв два важливі принципи стосовно того, як залишатися вірним у Церкві:

1. Вивчати Писання на семінарії, в церкві та вдома.
2. Слухатися поради пророка і дотримуватися її.

СИЛА В ПИСАННЯХ

Крім того що ми з братом вивчали Писання вдома, ми з вірою відвідували семінарію та спільні заходи для молоді. У ті часи Недільну школу проводили зранку, а причасні збори ввечері. Оскільки ми жили далеко від дому зборів, то залишалися в церковній будівлі, відвідували заняття семінарії, приємно спілкувалися і проводили час з іншими членами Церкви до причасних зборів. Багато молодих людей приєдналися до Церкви в Кореї в той час, і коли ми разом навчалися й розважалися під час заходів, це нас згуртовувало.

Мене покликали служити в моєму кворумі Ааронового священства, і я тісно співпрацював з молодими жінками, які служили у своїх класах. Ми навчалися, як піклуватися про тих, ким ми керуємо, молитися за них, планувати разом заходи та мудро використовувати свій час.

Упродовж тижня я вивчав Писання для семінарії до того, як починав виконувати домашні завдання. Коли я був надто стомлений, щоб робити шкільні завдання чи тому, що мав труднощі в школі, я відкривав свій посібник для семінарії, вивчав його і молився. Я зрозумів, що коли я так робив, то підживлював свій розум і міг краще зосереджуватися на домашніх завданнях. Я й досі застосовую це у житті. Зараз, коли у мене бувають важкі часи, я так само читаю Писання або виступи з генеральної конференції, щоб підживити свій розум.

Багато старшокласників у Кореї більшість свого часу проводять у школі та допізна навчаються. Ми зрозуміли, що, приділяючи час семінарії та спільним заходам, ми отримували постійне живлення і мали благословення краще встигати у школі. Уроки, які я там засвоїв, також допомагали мені в інших ситуаціях, коли я все ще навчався у школі.

Одного разу в школі один з моїх учителів на уроці географії розповідав про Юту, США, і сказав про Церкву те, що не відповідало дійсності. Я подумав: “Чи треба мені виправити його перед усіма, чи зробити це приватно після уроку?” У ту ж мить мені на думку спали слова моєї вчительки з семінарії. Вона казала: “Не сперечайтеся ні з ким і не ображайте нікого, коли та людина каже щось неправильне про Церкву”.

Я відчув, що маю промовчати і виявляти повагу під час

уроку. Коли я поговорив з учителем пізніше, то сказав, що належу до Церкви й пояснив, що він неправильно сказав під час уроку. Він відповів: "Я не знав, що ти—мормон. Дякую, що сказав мені". Після того він вніс зміни у свій урок, щоб подавати правильну інформацію, і так само з повагою ставився до мене. Я був вдячний за пораду, яку засвоїв завдяки вчительці семінарії.

АРМІЯ ЧИ МІСІЯ?

У молодості я хотів стати генералом. Я планував подавати документи до військової Академії, аби досягнути своєї мети. Те рішення означало, що я не буду служити на місії, оскільки знав, що за програмою Академії військовим офіцерам не дозволяється відволікатися на будь-яку релігійну діяльність.

Тоді я мав нагоду поїхати на регіональну конференцію до Сеула, Корея. Та подія змінила напрям мого життя. Під час конференції я почув, як Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) радить молоді:

а) відвідувати семінарію,
б) відслужити почесну місію,
в) укласти храмовий шлюб і
г) робити все можливе для піднесення.

Я знав, що його порада є правильною, і згадав вірші, в яких сказано: "Моє слово не минеться, але все буде здійснено, чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно" (УЗ 1:38).

Коли я почув, що пророк каже про важливість служіння на місії як про пріоритет у житті, то зрозумів, що маю довіритися Господу, відслужити місію і відмовитися від своєї мрії стати генералом, пам'ятаючи, що треба "шука[ти] найперш Царства Божого й правди Його,—а все це вам додасться" (Матвій 6:33).

Хоча я більше не планував навчатися у військовій Академії, однак я, як і всі юнаки, мав три роки служити в армії солдатом. Коли я відслужив у Корейській місії Бусан один рік, то отримав наказ від корейського уряду вступити на військову службу. Три роки я відслужив в армії, а після демобілізації захотів завершити свою місію. Тоді мене покликали в Корейську Сеульську місію, і ще один рік я служив там.

"ВИ З'ЇХАЛИ З ГЛУЗДУ?"

Коли я повернувся з місії, то знову мав благословення від того, що виконав пораду пророка. Наприклад, коли я закінчив місію, то вирішив одружитися, хоча ще не закінчив свого навчання. У Кореї за традицією чоловік має бути фінансово забезпеченим і закінчити навчання, перш ніж він вирішить укласти шлюб і започаткувати сім'ю. Але я знав, що мені потрібно виконувати пораду пророка і одружуватися вже зараз. Я познайомився зі своєю дружиною завдяки молодіжній програмі, і ми стали хорошими друзями ще до моєї місії, тож ми добре знали одне одного. Ми одружилися невдовзі після мого повернення додому, хоча її друзі казали: "Ви з'їхали з глузду? У вас немає грошей".

Ми пішли всупереч культурній традиції, бо знали, що нам треба виконувати Господню пораду. У нашому житті було багато благословень завдяки тому, що ми виконували пораду пророка і здобули той досвід, якого б не мали, якби вчинили по-іншому.

Господня порада робити все з мудрістю і за порядком (див. Мосія 4:27) дещо відрізняється від того, чого навчає суспільство, але якщо ми дотримуємося Господнього розпорядку, то побачимо, що наше життя змінюється на краще. Я вдячний за сучасного пророка, який сьогодні веде нас Господнім шляхом. Я знаю, що "коли ми отримуємо якесь благословення від Бога, то це завдяки виконанню того закону, на якому воно ґрунтується" (УЗ 130:21). ■

МОЯ ПОРАДА ДЛЯ ВАС

Якщо ви виконуєте пораду пророків і апостолів, то матимете благословення.

1. Вивчайте Писання, ходіть до семінарії, беріть участь в уроках за програмою *За Мною йдіть* і використовуйте посібник *Проповідуйте Мою євангелію*, щоб бути величним місіонером як зараз, так і тоді, коли ви будете служити на місії повного дня.
2. Дослухайтеся до поради пророка і виконуйте її.
3. Робіть все з мудрістю і за порядком.

Старійшина Роберт Д. Хейлз
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

ЯК ВИЯВЛЯТИ ВДЯЧНІСТЬ

Я найбільше вдячний за спокутну жертву нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа. Спокута—це основа, на якій базуються всі євангельські принципи. …

Бути вдячними—означає цінувати, висловлювати подяку, а це приводить до смирення, бо ми визнаємо, що чиясь доброта, служіння або турбота підносять і зміцнюють нас.

Виявляти невдячність—це не знати або не визнавати того, що хтось підтримував чи допомагав нам або, що гірше, знати про те, що нам допомагали, і не подякувати приватно або публічно.

Якось непомітно вияв і відчуття вдячності має чудову здатність очищувати або зцілювати. Вдячність приносить тепло як тому, хто виявляє, так і тому, хто отримує.

Вдячність, висловлена нашому Небесному Батькові у молитві за те, що ми маємо, приносить заспокоєння і мир—мир, який дає нам можливість не виснажувати себе думками через те, чого ми не маємо. Вдячність приносить спокій, що допомагає нам подолати біль випробувань і невдач. Вдячність у повсякденному житті означає, що ми **цінуємо** те, що маємо зараз, не порівнюючи його з тим, що ми мали в минулому або бажаємо мати в майбутньому. Визнання даних нам дарів і талантів та вдячність за них дозволяє **усвідомлювати, що ми не можемо обійтися без допомоги та підтримки** дарів і талантів інших людей.

Вдячність—це божественний принцип.

"Дякуй Господу Богу твоєму в усьому" (УЗ 59:7).

Цей вірш з Писань означає, що ми **висловлюємо вдячність** за все, що відбувається—не лише за хороше в житті, але також за протилежності й випробування життя, які поглиблюють наш досвід і віру. Ми **вручаємо своє життя у Його руки, розуміючи, що все, що відбувається, буде для нашого досвіду.**

Коли ми кажемо в молитві: "Нехай Твоя станеться воля", ми дійсно виявляємо віру та вдячність і визнаємо, що **приймемо все, що станеться у нашому житті.**

Тож відчуваймо щиру вдячність за Божу доброту, за всі благословення, дані нам, і висловлюймо ці почуття вдячності в молитві нашому Небесному Батькові. ■

З виступу на квітневій генеральній конференції 1992 року.

ЯК ВИ ЦЕ ЗАСТОСОВУВАЛИ?

Я знаю, що коли вдячна Небесному Батькові, я набагато щасливіша. Я люблю служити іншим і виявляти вдячність Небесному Батьку. У такий спосіб я спроможна здобути краще розуміння того, чому мене було послано сюди і в чому полягає моя місія тут, на землі. Якщо у нас вдячне серце, то ми будемо мати мир.

Келлі М., 15 років

МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ ВІРШ З ПИСАНЬ

Квамена Кумсон, Гана

Геламан 5:12

Цей вірш допомагає мені зрозуміти, що тільки зосередивши своє життя на Ісусі Христі, ми можемо подолати супротивника. Якщо ми будуємо своє життя на Ісусі Христі, то навіть коли до нас приходять випробування, усе стає можливим.

Цей вірш допоміг мені залишатися сильною у важкі часи.

Я знаю, що Бог живий і що Він послав Свого Єдинонародженого Сина на землю, щоб спокутати гріхи людства. ■

БОГ ПОБАЧИВ, ЩО Я СУМУВАЛА

Денеліз В. Родрігес,
Домініканська Республіка

Якось у неділю в церкві я усвідомила, що мій час навчання за програмою Товариства молодих жінок вже ось-ось закінчиться і я невдовзі маю бути з неодруженою молоддю. Це мене засмутило, бо я знала: вже нічого не буде так, як було. Після Недільної школи я спробувала розвеселити себе, та в мене нічого не вийшло. Я намагалась думати, що Небесний Батько не хоче, щоб я сумувала, Він хоче, щоб я раділа (див. 2 Нефій 2:25).

Коли в коридорі я, припавши до плеча своєї подруги, готова була вже розплакатися, до мене підійшов діловод приходу й сказав: “Сестро Денеліз, ось для тебе лист”. Він передав мені білий конверт, на якому було написано тільки моє ім’я. Мені було цікаво дізнатися, що це за лист, тому я запитала діловода, від кого він. Уже відходячи від мене, він сказав, що лист від патріарха і що це копія мого патріаршого благословення. Я заплакала, але то були сльози радості, бо я знала, що Бог побачив, що я сумую і дав мені шлях, щоб знайти радість в моїй печалі. Моє патріарше благословення нарешті прийшло до мене в надрукованому вигляді саме в той момент, коли було найбільш потрібне мені.

Коли я повернулася додому й прочитала його, то знову заплакала і подякувала Богу за нього і за те, що Він допомагає пам’ятати, як мені пощастило бути Його дочкою і мати у своєму житті світло вічної євангелії.

Коли сумні хвилини приходять, хоч я й не можу зрозуміти їх в той час, я знаю, що Бог може допомогти мені знайти щастя. Я дізналася про це завдяки любові, яку Бог виявляє до мене в житті. Він виявляє таку любов до кожного з нас, і від нас залежить, чи відчуваємо ми це дивовижне почуття. Ми можемо пройти через випробування, бо Бог направлятиме нас. Ми можемо посміхатися й бути щасливими. ■

ІЛЮСТРАЦІЯ БЕНА САЙМОНСЕНА

Який шлях обрати?

Еббі Ф., 11 років, шт. Вірджинія, США

То був мій перший день у новій школі. Мені подобалося знайомитися з новими друзями, і в мене це добре виходило. Я зайшла у клас і побачила всіх учнів. Я подумала, що у мене буде чудовий рік. Під час сніданку з новими друзями ми всі сіли поруч з однією дівчинкою з іншого класу. Її звали Ханна. Коли я сіла, Ханна сказала: "О, твої туфлі смердять. Я оце думаю, чи то від сміттєвого баку, чи то таке у тебе відчуття моди?"

Мене і всіх присутніх дуже здивували ті її слова. Тож я підвелася і пересіла за інший столик поруч з іншою новою подругою.

Наступного дня на перерві Ханна знову сказала щось погане. Так продовжувалося щодня, але жодного разу я не сказала нічого образливого у відповідь, бо брат Лоусон, мій учитель недільної школи, сказав, що треба поводитися з іншими так, як би ми хотіли, щоб поводилися з нами. Коли я про це подумала, то ввічливо попросила Ханну перестати це робити або сказати, чому вона так зі мною поводиться.

Потім я пішла додому і розповіла мамі про все, що Ханна казала. Я мало не вибухнула! Мама відповіла: "Еббі, просто намагайся не відповідати їй грубо. Іноді люди діють так чи інакше, бо щось важке відбувається у їхньому домі".

Тож я пішла до школи, думаючи про те, що сказали мама і брат Лоусон. Того дня у школі Ханна нарешті сказала мені, що у неї вдома дуже важка ситуація, і що вона каже погане, бо дуже сердита. Я пробачила їй, а в цьому році вона вчиться в моєму класі і ми дійсно хороші подруги.

Я навчилася, що найкращий шлях—це іти за Ісусом. ■

Кожного дня Ханна казала щось погане.

ІЛЮСТРАЦІЯ ХУАНА КАМІНАДОРА

Небесний Батько чує ВАШІ МОЛИТВИ

Ніл Ф. Мерріотт
Другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок

Одного разу, коли я була молодою, мені важливо було знати, що Небесний Батько знає мене і розуміє проблеми, перед якими я постала. Я просила Його скерувати мене, щоб я могла знайти уривок з Писань, який би допоміг мені почуватися краще. Я відкрила Писання і прочитала: "Хвалимося в

утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість—досвід, а досвід—надію, а надія не засоромить, бо любов Божа вилилася в наші серця Святим Духом, даним нам" (Римлянам 5:3–5). Писання навчили мене того, що мій тяжкий досвід може допомогти мені отримати терпеливість, досвід і надію, та відчути Божу любов до мене. Я знала, що Небесний Батько почув мою молитву і відповів мені через Писання. Я мала віру, що все буде краще.

Мій онук Стюарт також дізнався про те, що Небесний Батько чує наші молитви. Йому був потрібен друг у школі. Він і його мама вирішили помолитися, аби допомогти йому знайти друга. Кожного дня, коли дзвенів дзвінок на перерву, Стюарт знав, що його мама молилася за нього. Досить швидко він знайшов нового друга! Стюарт дізнався, що Небесний Батько дбає про його переживання. Він дізнався, що Небесний Батько відповість на його молитви.

Коли моєму онуку Джеку було 10 років, він грав у футбольній команді, яка брала участь у змаганнях. Джек поговорив зі своїми батьками і вирішив шанувати Суботній день і не грати в футбол по неділях. Він переживав, що не грав краще, бо пропускав ті ігри. Чарльз, молодший брат Джека, знав, що той переживав. Одного дня Чарльз сказав сімейну молитву. Він попросив Небесного Батька допомогти Джеку не хвилюватися про футбол. Чарльз знав,

що найкращим способом допомогти своєму братові, було помолитися за нього. У нього була віра, що молитва допоможе Джеку.

Нам потрібна допомога в цьому житті, і Небесний Батько хоче дати нам ту допомогу. Він любить нас. Він буде слухати, коли ми молимося! ■

ЗЛІВА: ІЛЮСТРАЦІЯ АДАМА КОФОРДА; СПРАВА: ІЛЮСТРАЦІЯ ЛАЕЛ ХЕНДЕРСОН.

БЛАГОСЛОВЕННЯ І МОЛИТВА

Небесний Батько має багато благословень, які Він хоче дати нам. Подумайте про велику скриню скарбів, наповнену благословеннями для вас. Ваші віддані молитви відмикають "скриню скарбів" з благословеннями. Нам потрібно молитися в ім'я нашого Спасителя, Ісуса Христа, і просити Небесного Батька благословити нас.

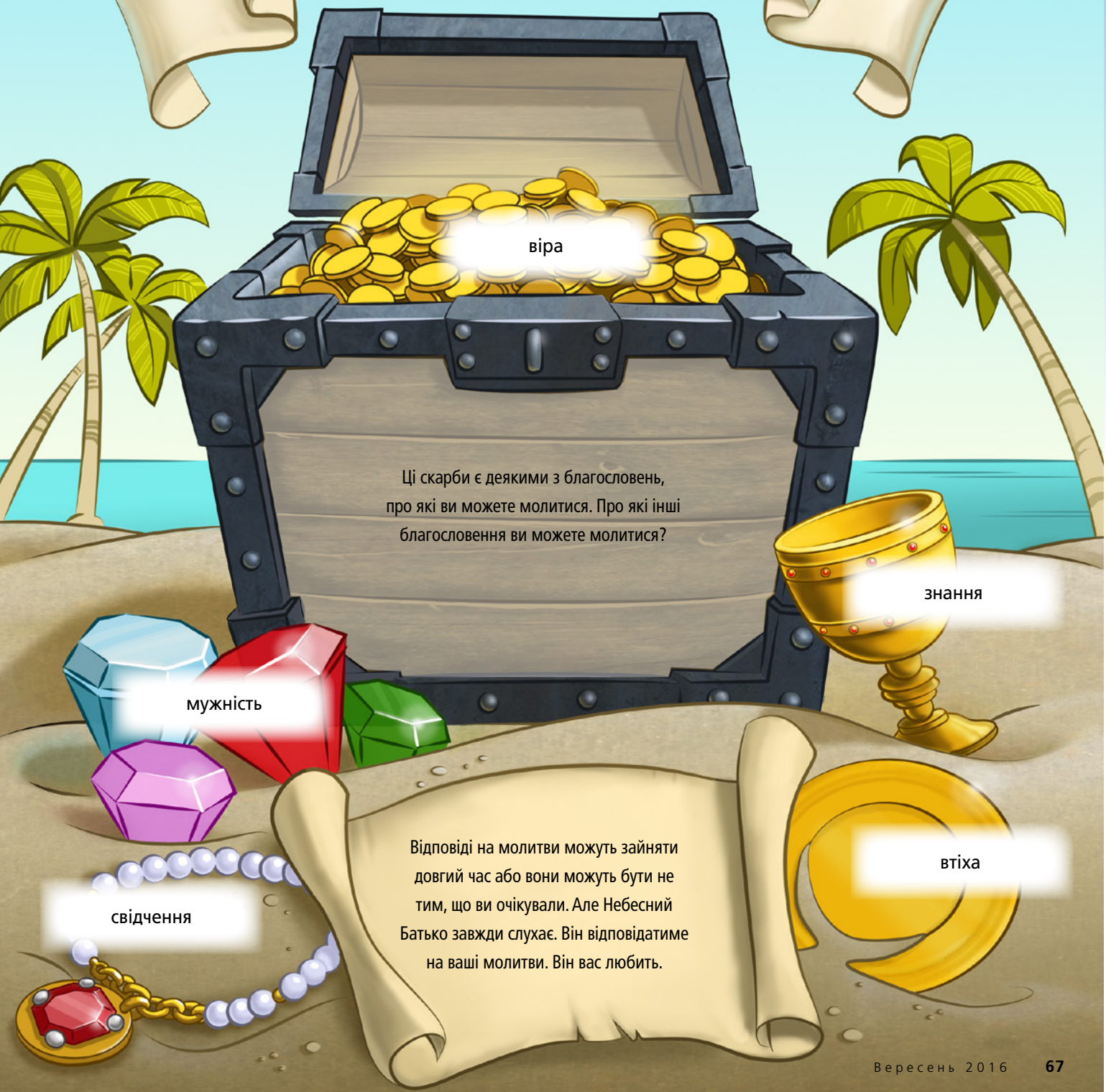

Ці скарби є деякими з благословень, про які ви можете молитися. Про які інші благословення ви можете молитися?

Відповіді на молитви можуть зайняти довгий час або вони можуть бути не тим, що ви очікували. Але Небесний Батько завжди слухає. Він відповідатиме на ваші молитви. Він вас любить.

БУТИ місіонером

Привіт, я Джесс!

З інтерв'ю, проведеного Дженною Кофорд, шт. Юта, США

Кожен член Церкви може бути місіонером. Мій президент колу в Каліфорнії закликав нас ділитися євангелією. Коли я мав підготувати у школі доповідь про один зі штатів у Сполучених Штатах, я знав, що то мій шанс.

ЗАВДАННЯ

Мій учитель попросив нас вибрати один зі штатів США і зробити діораму або мініатюрну декорацію. Я сказав учителю, що вибираю Юту. Я багато разів був у Юті під час сімейних канікул. Я хотів більше дізнатися про "штат-вулик". І я подумав, що це допоможе мені провести місіонерську роботу.

ФОТОГРАФІЇ ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНІ СІМ'ЄЮ ДЖЕССА; ІЛЮСТРАЦІЯ БРЕДА ТІРА

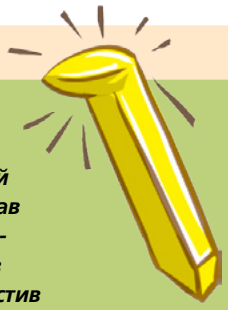

ЦІКАВІ ФАКТИ

Я дізнався, що золотий стержень, який поєднав Першу трансконтинентальну залізницю, був забитий у Юті. Я помістив у свій проект зображення Солт-Лейкського храму. Я також написав факти про Президента Девіда О. Мак-Кея (1873–1970), бо він улюблений пророк мого дідуся.

Я показую свою коробку друзям і місіонерам.

ВУЛИК

Я хотів показати класу у своїй діорамі прекрасні творіння Спасителя. Я наклеїв на коробку бджіл і зробив її у вигляді вулика. Вулики нагадують нам, що треба працювати, як бджоли, аби поширювати євангелію.

ПОРАДИ ДЖЕССА ЩОДО ТОГО, ЯК ВИСОКО ТРИМАТИ ГОЛОВУ

- Слухайтеся підказок Духа.
- Не вживайте брудних слів і не називайте ім'я Господа даремно.
- Якщо відбувається щось не дуже хороше, відійдіть або пошукайте інші справи, які принесуть вам кращі почуття.
- Шукайте нагоди допомагати іншим.

ВИСОКО ТРИМАТИ ГОЛОВУ

Як ви наслідуєте Ісуса, високо тримаючи голову? Обведіть свою ступню і пришліть нам історію та фотографію разом з дозволом батьків. Надішліть це за допомогою liahona.lds.org (клацніть на "Submit an Article") або електронною поштою liahona@ldschurch.org.

ПРИЄМНЕ В МІСІОНЕРСЬКІЙ РОБОТІ

Я приніс свій шкільний проект на день відкритих дверей. Усім сподобалася моя коробка! Мій учитель поставив мені A+! Я сподіваюся, що люди зрозуміють, яким чудовим місцем є Юта. Можливо вони запитають про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я не можу дочекатися, коли досягну відповідного віку, щоб поїхати на місію та ділитися євангелією навіть більше!

Чекаючи на Еліз

Мерілл Бурен

Ґрунтується на справжніх подіях

"Дружить з тобою буду я. Тебе любити буду я" (Збірник дитячих пісень, *сс. 78–79).*

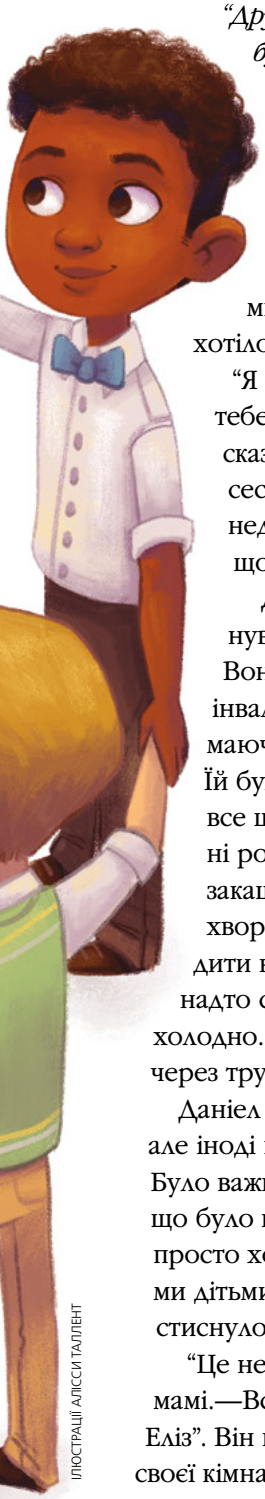

ІЛЮСТРАЦІЇ АЛІССИ ТАЛЛЕНТ

Деніел дивився у вікно. Він бачив, що друзі йдуть до парку з баскетбольними м'ячами. Йому також хотілося піти.

"Я не можу повести тебе сьогодні, Деніеле,— сказала мама.—Твоя сестра застудилася. А ти недостатньо дорослий, щоб піти самому. Вибач".

Даніел похмуро поглянув на свою сестру Еліз. Вона сиділа в своєму інвалідному візочку, тримаючи на колінах іграшки. Їй було 5 років, але вона все ще не могла ні ходити, ні розмовляти. Еліз сильно закашлялася. Вона багато хворіла і не могла виходити на вулицю, якщо було надто спекотно або надто холодно. І вона мала їсти через трубочку в животі.

Даніел любив свою сестру, але іноді він також і сердився. Було важко завжди робити те, що було краще для Еліз. Він просто хотів погратися з іншими дітьми. У животі аж щось стиснулося від незадоволення.

"Це нечесно!—сказав він мамі.—Все лише тільки для Еліз". Він побіг коридором до своєї кімнати.

Через два дні кашель Еліз ще більше посилився, і її відвезли до лікарні. Дідусь і бабуся приїхали, щоб побути з Деніелом. Увесь той тиждень мама і тато проводили майже весь час у лікарні з Еліз.

Дідусь і бабуся Деніела могли водити його погратися з іншими дітьми. Але тепер Деніел хвилювався за Еліз. Йому було так соромно за ті слова, що він сказав мамі того дня. Йому не подобалося, що він іноді не міг іти погратися через Еліз. Але Деніелу подобалося, як вона посміхається, коли він з нею розмовляє, а коли він був поруч з нею, то відчував радість.

Деніел поглянув у вікно, сподіваючись побачити, що мама і тато привезли Еліз.

Раптом Деніел побачив, що під'їжджає мамина машина. Він вибіг їй назустріч.

"Мамо, мені шкода, що я наговорив про Еліз того дня, коли розсердився",—сказав він, міцно її обіймаючи.

"Нічого,—сказала мама, обіймаючи його у відповідь.—Я знаю, що ти її любиш. Здається несправедливим, що ми не завжди можемо робити те, що ти хочеш. Часом це буває важко всім нам. Але я знаю, що Еліз є великим благословенням для нашої сім'ї".

Деніел сказав: "Я сумую за нею".

"Я також,—сказала мама.— Лікар сказав, що, мабуть, вона зможе повернутися додому завтра".

Через два тижні Деніел і Еліз були разом у Початковому товаристві.

"Кожен має вибрати собі пару і стати у коло!"—сказала президент Початкового товариства.

Деніел побіг і взявся за візок своєї сестри.

"Я стаю в пару з Еліз",—сказав він вчительці. Він вивіз її вперед, щоб поставити в коло з усіма дітьми.

Деніел поглянув на Еліз. Вона усміхалася йому, а він усміхнувся їй у відповідь.

Деніел був радий, що Еліз знову вдома. Він хотів бути для неї особливим братом. ■

Автор живе в штаті Орегон, США.

КОЛИ ЖИТТЯ НЕСПРАВЕДЛИВЕ

Ви можете бути засмучені або занепокоєні, коли здається, що життя несправедливе. Ось кілька хороших способів справлятися з тими почуттями.

- Напишіть або намалюйте, що ви відчуваєте.
- Зробіть те, що ви любите: наприклад, пограйтеся на вулиці або послухайте музику.
- Складіть перелік того, що відбувається належним чином.
- Помоліться і розкажіть Небесному Батькові про свої почуття. Попросіть у Нього допомоги, щоб почуватися краще.
- Поділіться своїми почуттями з іншою людиною.

Старійшина Даллін Х. Оукс
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Чому Спокута Спасителя є важливою?

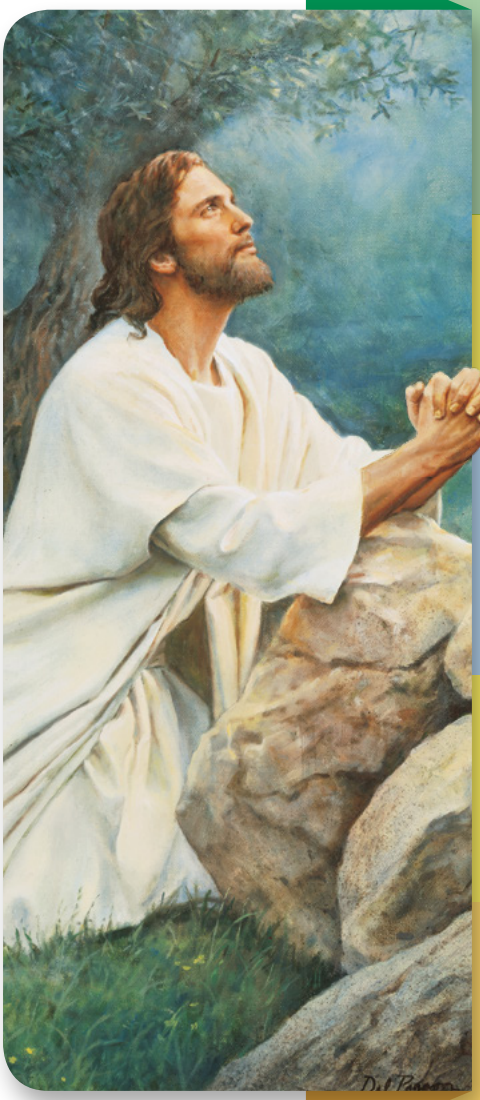

Спокута нашого Спасителя зробила можливим воскресіння, щоб усі ми знову жили після смерті.

Вона також зробила можливим, щоб ми були чистими від наших гріхів, якщо покаємося.

Здійснюючи Спокуту, Ісус переніс усілякі страждання, щоб Він міг знати, як допомогти нам почуватися краще, коли ми сумуємо чи боремося з чимось.

Ісус Христос може допомогти і зміцнити кожного, хто просить.

Він розуміє наш біль і наше страждання, і Він поряд з нами.

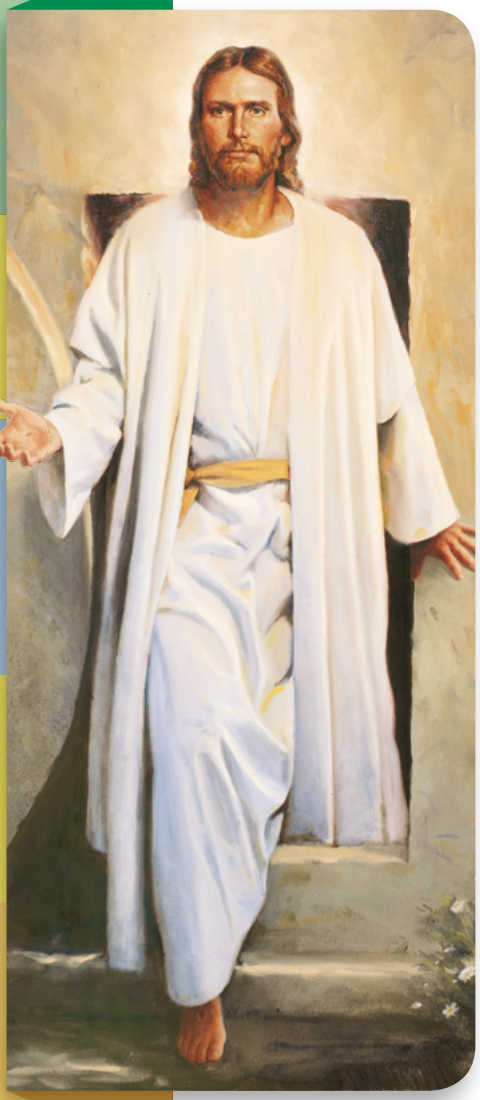

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ВІН ВОСКРЕС* І *МОЛИТВА В ГЕФСИМАНІЇ*, ХУДОЖНИК ДЕЛ ПАРСОН

Зі статті “Зміцнені Спокутою Ісуса Христа”, Ліягона, *лист. 2015, сс. 61–64.*

НАША СТОРІНКА

Я стараюсь наслідувати приклад Ісуса Христа вдома, в школі та в церкві, допомагаючи іншим. Мені подобається допомагати своїм однокласникам виконувати завдання з математики та англійської мови. Діти, які слухають своїх батьків і Спасителя, отримають благословення.

Ханна С., 6 років (коли було зроблено фотографію), Нігерія

Мені подобається молитися, бо я відчуваю, що Небесний Батько і Ісус Христос благословляють мене. Я вірю, що вони живуть і люблять нас.

Я люблю домашній сімейний вечір і люблю ходити до церкви з моїми батьками, бо там я дізнаюсь про Бога і Його Сина.

Омар В., 7 років (коли було зроблено фотографію), Еквадор

Мені скоро буде 12, і я отримаю Ааронове священство, що дозволить мені ходити в храм і виконувати хрищення за моїх предків. Я дуже щасливий!

Абель С., 11 років (коли було намальовано малюнок), Перу

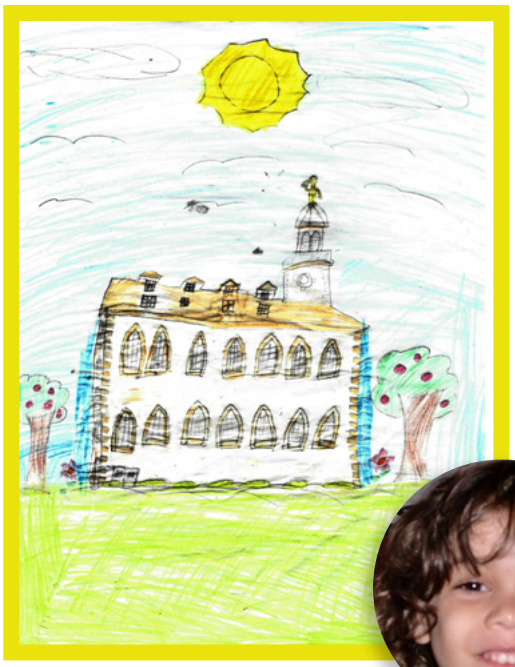

Ананда А., 9 років (коли було намальовано малюнок)

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ ВАС

"Мій старший брат служить в армії, і я дуже за ним скучаю. Як я можу відчувати себе ближче до нього?"

Дайте свої відповіді он-лайн на liahona.lds.org (клацніть на "Submit an Article") або пошліть свою відповідь електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org. Будь ласка, вкажіть своє повне ім'я, свій вік, назву свого колу або округу та додайте дозвіл батьків.

Ісус любить кожного

Ісус Христос після Свого воскресіння відвідав нефійців. Він навчав їх про причастя, і Він показав їм, як молитися. Він навчав їх бути добрими й бути миротворцями. І хоч там було безліч людей, Він благословив кожну дитину і зцілив кожного, хто був недужим. Він молився Небесному Батьку про нефійців, бо любив їх.

Я зі своєю сім'єю відвідала кількох бідних дітей і принесла їм іграшки та їжу. Мені було дуже радісно, бо я знаю, що допомогла комусь.

Лія С., 7 років, Чіуауа, Мексика

"Будьте моїми руками", Кейт П., 11 років, шт. Юта, США

ВНИЗУ: ІЛЮСТРАЦІЯ ДЖЕРЕДА БЕКСТРЕНДА

Виріж, склади і зберігай цю картку із зобов'язанням!

Я можу любити!

- ☐ Вивчіть напам'ять 3 Нефій 12:16.
- ☐ Посміхніться комусь, обніміть когось або напишіть комусь приємну записку, щоб показати цим людям, що ви любите їх!
- ☐ Прочитайте 3 Нефій 12:1–9 і знайдіть якусь рису, яку будете розвивати в собі цього місяця.
- ☐ Я зобов'язуюсь …

_____

Уривки з Писань на цей місяць

Після того як ви прочитаєте уривок з Писань, розфарбуйте позначені відповідними цифрами місця на малюнку!

1 3 Нефій 12:1–9, 16

2 3 Нефій 12:19–20, 44, 48

3 3 Нефій 13:6–8, 19–21

4 3 Нефій 18:1–12

5 3 Нефій 18:19–21, 24

6 3 Нефій 18:35–39

7 3 Нефій 19:11–26

8 3 Нефій 20:1, 29–31

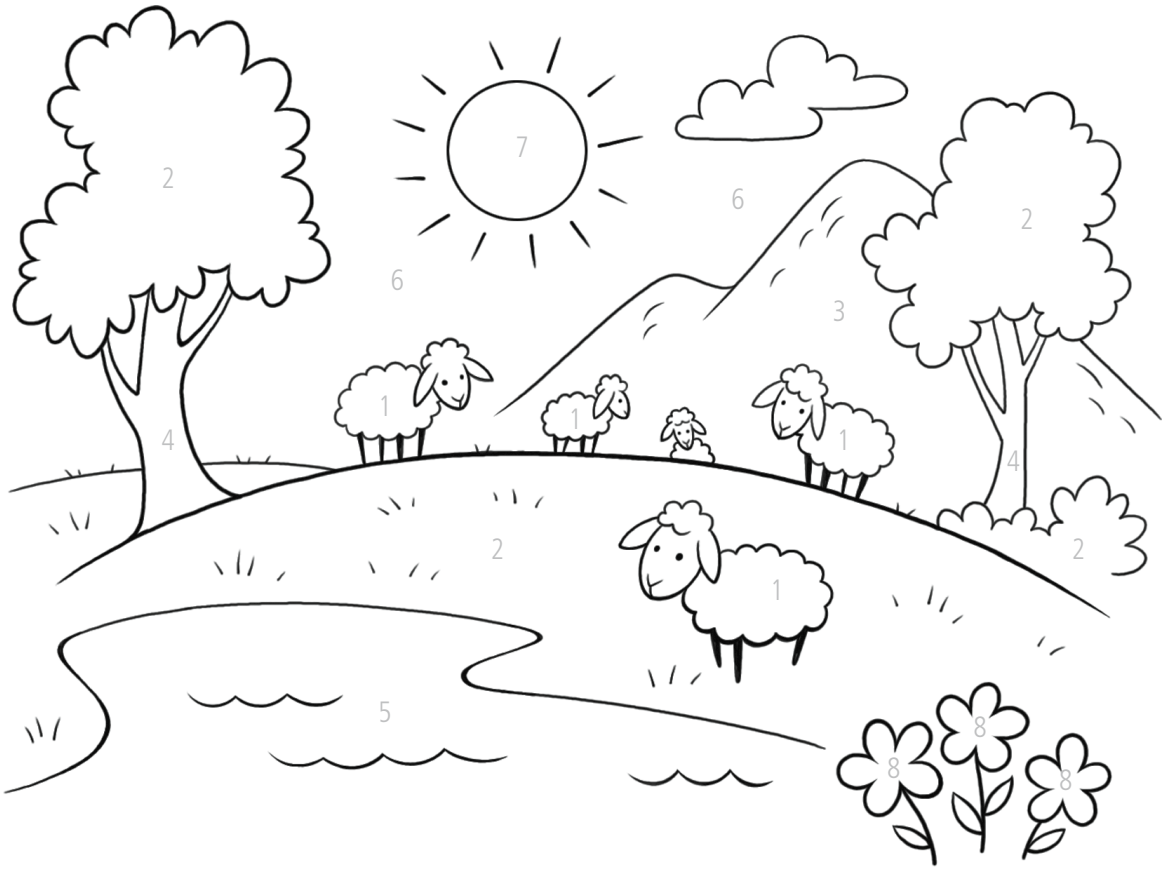

СПРАВА: ІЛЮСТРАЦІЯ ДЖАРЕДА БЕКСТРЕНДА; ВНИЗУ КАРТИНА *ХРИСТОС БЛАГОСЛОВЛЯЄ НЕФІЙСЬКИХ ДІТЕЙ*, ХУДОЖНИК ТЕД ХЕННІНГЕР

Інші вівці

Ісус, коли навчав у Єрусалимі, сказав людям, що в Нього є й "інші вівці", яких Йому потрібно навчати (див. Іван 10:16). Він казав це про нефійців та людей в інших землях. Після Свого Воскресіння Ісус відвідав і навчав нефійців. Ви можете почитати більше про це Його відвідування на сторінках 76–78. І шукайте інше завдання для читання у наступному номері! ■

Ви можете надрукувати більше копій на сайті liahona.lds.org.

Ісус відвідує нефійців

Коли Ісус жив на землі, Він зціляв людей, які були хворі або страждали. Він навчав людей молитися. Він благословив дітей.

Він покликав 12 апостолів і дав їм причастя, щоб допомогти пам'ятати про Нього.

Потім Ісус помер і воскрес.

ІЛЮСТРАЦІЇ ЕЙПРІЛ СТОТТ

Після воскресіння Ісус відвідав нефійців, які жили через океан.

Він покликав 12 учнів і дарував їм священство. Він зціляв хворих і страждених. Він навчав людей молитися. Усі вклонилися і поклонялися Йому.

Ісус попросив нефійців привести своїх дітей до Нього. Він молився, а потім благословив кожну дитину. Ангели прийшли до них.

Ісус дав нефійцям причастя, аби вони завжди пам’ятали Його. ■

Я можу допомагати своїй сім'ї

ІЛЮСТРОВАНО ЕЙПРІЛ СТОТТ

Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994)
Тринадцятий Президент Церкви

ВЕЛИКИЙ КАМІНЬ СПОТИКАННЯ ДЛЯ СІОНУ

По суті, гордовитість є за своєю природою суперництвом.

Гординя—це гріх, який дуже неправильно розуміють, і багато хто грішить у незнанні (див. Мосія 3:11; 3 Неф. 6:18). У Писаннях нічого не сказано про, так би мовити, праведну гордість—вона завжди вважалася гріхом. …

Основною ознакою гордині є ворожість до Бога і наших ближніх. *Гординя* означає "ненависть, ворожість до когось або стан протистояння". Саме цією силою Сатана хоче правити над нами.

По суті, гордовитість є за своєю природою суперництвом. Ми протиставляємо свою волю Божій волі. Якщо наша гордовитість спрямована проти Бога, то це відповідає духові "нехай буде моя воля, а не Твоя". …

Наша воля, що протиставляється Божій волі, дозволяє бажанням, пожаданням та пристрастям вийти на волю (див. Алма 38:12; 3 Неф. 12:30).

Гордовиті не можуть сприйняти владу Бога, Який дає скерування їхньому життю (див. Геламан 12:6).

Вони протиставляють своє розуміння істини великому знанню Бога, свою здатність до чогось—силі Божого священства, свої досягнення—Його могутнім діянням.

… Горді хочуть, щоб Бог погоджувався з ними. Вони не зацікавлені у тому, щоб змінити свої погляди, аби погодитися з поглядами Божими.

Ще один важливий вияв цього дуже поширеного гріха гордині—ворожість до наших ближніх. Ми щодня спокушаємося стати вищими за інших і применшити їх (див. Геламан 6:17; УЗ 58:41).

Гордовиті роблять кожну людину своїм суперником, бо протиставляють свій розум, погляди, заняття, багатство, таланти або будь-яке інше мирське мірило тому, що мають інші. Як сказав К. С. Льюїс: "Гордий не отримує ніякого задоволення від того, що має, а лише від того, що має більше ніж інший. … Саме порівняння робить вас гордими—задоволення бути вищими за інших. Як тільки зникає елемент суперництва, зникає гордовитість" (*Mere Christianity* [1952], 109–110). …

Гордовиті більше бояться людського суду, ніж Божого (див. УЗ 3:6–7; 30:1–2; 60:2). "Що люди подумають про мене?" важить більше, ніж "Що Бог подумає про мене?" …

Коли в нашому серці панує гордовитість, ми втрачаємо свою незалежність від світу і віддаємо свої свободи в рабство людському суду. Світ кричить голосніше, ніж звучить шепіт Святого Духа. Аргументація людей важить більше, ніж одкровення від Бога, і гордовиті перестають триматися за жезл із заліза (див. 1 Нефій 8:19–28; 11:25; 15:23–24). …

Гординя є великим каменем спотикання для Сіону. Я повторюю: гординя *є* великим каменем спотикання для Сіону. …

Ми повинні піддатися "натхненню Духа Святого", скинути з себе оболонку гордовитої "тілесної людини", стати "свят[ими] через спокуту Христа Господа" і бути "як дитина, смиренн[ими], лагідн[ими], покірн[ими]" (Мосія 3:19; див. також Алма 13:28). ■

З виступу "Стережися гордині", Ensign, *May 1989, сс. 4–7. Розділові знаки узгоджено із сучасним правописом.*

ІЛЮСТРАЦІЯ © PHOTODISC/THINKSTOCK

НАТХНЕННІ ДУМКИ

Яка робота у батька є найважливішою?

"Мабуть найголовнішою роботою батька є повернення сердець своїх дітей до їхнього Небесного Батька. Якщо своїм прикладом а також своїми словами батько може продемонструвати, як виглядає вірність Богу у щоденному житті, тоді той батько дає своїм дітям ключ до миру у цьому житті і до вічного життя у світі прийдешньому".

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Батьки", *Ліягона,* трав. 2016, с. 94.

Також у цьому номері

ДЛЯ ДОРОСЛОЇ МОЛОДІ

Немає нейтральної території

ЯК ЗМІ ВПЛИВАЮТЬ НА НАС

Подобається нам це, чи ні, медіа впливає на нас у той чи інший спосіб. Ми самі маємо зробити мудрий вибір.

с. 44

ДЛЯ МОЛОДІ

с. 58

Чому Книга Мормона?

Я сформував своє судження стосовно Книги Мормона ще до того, як прочитав її. Але тоді я вирішив піддати її чесному суду.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Ісус відвідує нефійців

с. 76

Навчайте своїх дітей про те, чому відвідування Спасителем нефійців таке важливе.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

UKRAINIAN
4 021328 9192 9